

PUZLE

Jordi Sala Lleal

PUZLE

Premi Pepe Alba de Teatre Ciutat de Sagunt 2007

 BROSQUIL
edicions

Col·lecció Teatre, 12

Aquesta obra va obtindre el Premi de Pepe Alba de Teatre Ciutat de Sagunt 2007, amb un jurat format per Enric Esteve, Paco Zarzoso i Josep-Miquel Beltran i Cortés, on van actuar com a secretari Òscar Pérez i com a president Manuel Civera, regidor de Cultura.

Amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sagunt.

Cap part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny de la coberta, no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà, tant si és químic, mecànic, òptic, de gravació o bé de fotocòpia, sense la prèvia autorització de la marca editorial.

© Jordi Sala Lleal

© d'aquesta edició: Brosquil Edicions

Plaça Pintor Segrelles 1, esc. B, pta. 25

46007 València

alejandro@brosquilediciones.e.telefonica.net

www.brosquiledicions.es

Primera edició:

Disseny de la col·lecció: Manuel Bellver

Correcció lingüística: Agustí Peiró

Maquetació: Magalí Urcaray

Impressió:

ISBN: 978-84-9795-381-8

Depòsit legal:

ESPAI

Un pis urbà, de classe mitjana-alta, amb una decoració tendent a l'element postmodern. L'espai principal l'ocupa un menjador, amb una taula i quatre cadires, i un gran finestral que va del sostre al terra. A l'esquerra del menjador hi ha una cuina. A la dreta, un lavabo. Els tres espais no es comuniquen entre si per l'escena; cal sortir per una porta del fons per accedir a un altre espai.

En algun lloc de l'escenari, potser penjada de dalt i baixant quan entri en joc, hi haurà una gran pantalla on es veuran les tres entrevistes enregistrades. El marc escènic on se situaran les entrevistes variarà depenent de cada una. Si es vol, la pantalla es pot substituir per la interpretació en directe de l'actor/actriu.

TEMPS

Contemporani.

L'acció transcorre durant el sopar d'una nit de Cap d'Any.

PERSONATGES

SARA, *a punt de fer 40 anys.*

DAVID, *el seu marit, 43 anys.*

JUDITH, *amiga de Sara, 39 anys.*

SAMUEL, *el seu company, 39 anys.*

ESCENA MARIU

Assegut a la taula, SAMUEL. És prim, atractiu, un punt efeminat. Al costat de la taula, dreta, JUDITH. És morena, més aviat baixa, discretament guapa. Beuen un vi blanc. A la cuina, preparant uns aperitius, SARA. Al lavabo, orinant, DAVID.

SAMUEL: Renoi, quin vi.

JUDITH: Bo?

SAMUEL: Impressionant. L'has tastat?

JUDITH: Espera. (*S'asseu a la taula i fa un glop.*) És que no hi entenc. I de blancs, encara menys. Però m'agrada. És fresc.

SAMUEL: És de primera. (*Agafa l'ampolla i llegeix.*) Un bordeus. Extraordinari. Deu costar un ull de la cara. (*Mira JUDITH gairebé de reüll.*) Brindem?

JUDITH: Brindem.

Brinden. SARA surt de la cuina i entra al menjador. És alta, sexy, un punt espectacular: hi ajuda

la manera de vestir. Deixa una plata amb els aperitius sobre la taula.

SARA: Així m'agrada, que comenceu a beure. I el David, on és? És ben bé que aquest home no té maneres, mira que deixar-vos sols...

SAMUEL: Ha anat al lavabo.

SARA: Doncs es podia haver esperat que jo tornés, no li devia venir d'aquí. Us agrada aquest vi? *(S'asseu.)*

SAMUEL: Sí, molt. És superb.

SARA: L'ha triat el David. Jo m'estimava més servir un còctel per començar, però com sempre, ha decidit ell. Si no el deixés decidir, no sé què passaria. Però si voleu una altra cosa, demaneu-ho, com a casa vostra, ja ho sabeu. Una cervesa, vi rosat, un bítter...?

JUDITH: No, Sara, gràcies. Ens va molt bé aquest vi, no t'hi amoïnis.

SARA: Ja podeu començar.

JUDITH: No esperem el David?

SARA: No cal. Comencem, vinga. *(Agafen unes torrades amb paté i mengem.)*

JUDITH: Hum! Delicioses. Sara, ets una artista.

SARA: Gràcies. És de pot, ja ho saps. La qüestió es triar la millor marca.

SAMUEL: La més cara.

SARA: És el mateix.

DAVID *surt del lavabo i entra al menjador. És alt, musculós, de pell morena, i porta una americana de marca de color encès. Mentre entra, es corda la bragueta.*

SARA: David, rei, et costaria molt cordar-te la bragueta (*èmfasi:*) *abans* de sortir del lavabo?

DAVID: Si no han vist res... (A SAMUEL:) Oi que no heu vist res que no haguéssiu de veure? (*Riu mentre s'asseu.*)

SARA: Potser s'haurien fet un tip de riure.

DAVID: Què vols dir?

JUDITH, *enriolada*: Això em fa pensar en una cosa que vaig llegir en una entrevista que li van fer a la Susan Sontag. Ella deia: com es fa per saber que un home que surt del lavabo és espanyol? Doncs molt fàcil: si quan ja és a fora del lavabo, l'home s'està cordant la bragueta ostentament, així (*fa un gest de pujar una cremallera visiblement*), orgullós, amb cara de satisfet, llavors segur que és espanyol. (*Es posa a riure. DAVID la mira amb un somriure sarcàstic, JUDITH se n'adona i es calla de cop.*)

DAVID: I qui és aquesta Susan Sontag, si es pot saber?

SARA: És una escriptora.

DAVID: Ja. (*Els QUATRE mengen.*)

SAMUEL: A on el teniu, el Daniel?

SARA: De farra. Però espero que no la faci massa grossa. Ha anat amb uns amics a casa d'un a passar la nit. Com a mínim, si s'emborratxa, després no agafarà la moto.

DAVID: Aquesta és la pitjor nit per sortir a la carretera. La gent no sap beure i comportar-se.

SARA: Excepte tu, que sí que en saps, no?

JUDITH: Ja té moto, el Daniel? Quants anys té?

SARA: En farà disset el mes de febrer.

JUDITH: Carai, com passa el temps. Sembla que va ser ahir que... És increïble.

SAMUEL: Ahir que què?

JUDITH: Que vam acabar la carrera, i que la Sara va quedar embarassada, i que va néixer el Daniel.

SARA: Sembla que va ser ahir que ens vam conèixer, Judith.

JUDITH: Sí. *(Es fan un somriure mutu.)*

SARA, *que alça la copa de vi i ofereix un brindis a*
JUDITH: Per nosaltres.

JUDITH, *que brinda:* Per nosaltres.

DAVID, a SARA: I si portem el peix, mama? *(SARA s'aixeca i recull plats. DAVID li dona un copet al cul, es posa a riure i pica l'ullet a SAMUEL, que se sent violent i tens, però ho intenta dissimular. JUDITH s'aixeca i ajuda amb els plats.)*

JUDITH: Ja t'ajudo, Sara.

SARA: No cal, deixa-ho. Els que no s'aixecaran seran els homes, és clar. Només faltaria.

Les DUES DONES surten del menjador i entren a la cuina, on preparen els plats de peix.

DAVID, *que serveix vi a* SAMUEL: Té, beu vi, Samuel.
És bo, eh?

SAMUEL: Magnífic. Bordeus, no?

DAVID: Bordeus. Jo sempre dic: el vi bo no fa mal.
Ep, el vi bo de veritat, no una merdeta de sis o set euros, vull dir un vi amb classe, de quinze euros en amunt, aquest en val vint-i-cinc, el vi bo-bo no fa mal, es posa bé al cos i et deixa de puta mare, eh que sí?

SAMUEL: Sí. I tant que sí. Però passa (*en veu baixa*) que no tothom es pot gastar cada dia de quinze euros en amunt per un vi.

DAVID: Deies res?

SAMUEL: No. Estic una mica cansat.

DAVID: Va, tio, anima't, que en aquesta nit un no pot estar cansat, ni moix, ni capficat, ni hòsties d'aquestes! I beu, home, beu (*li omple la copa fins a dalt*), que un dia és un dia! (*SAMUEL fa un somriure forçat.*)

SARA i JUDITH surten de la cuina i entren al menjador, amb la plata de peix i plats. Comencen a servir.

SARA: Deixa, Judith, deixa, ara ja ho puc fer jo. Avui tu ets la convidada a casa meva. Bé, vull dir que tu

i el Samuel sou els nostres convidats. Samuel, així està bé, o en vols més?

SAMUEL: No, més no, està bé així, gràcies.

SARA: Tu sempre menges poc. Menges poc, parles poc... De debò, no t'assembles al David en ben res.

DAVID: Molt graciosa. No et pensis que no ho he agafat.

SARA, *que fingeix sorpresa*: Ah, sí? Això és per tu, Judith, reina.

JUDITH: No me'n posis més.

SARA: Caram, si continuem així, en sobrarà més de la meitat. (*S'asseu.*) David, serveix-me, sisplau. Jo també estic de festa, no? (*DAVID se la mira i està a punt de protestar, però finalment s'aixeca i serveix a SARA i a ell mateix.*) Us agrada?

JUDITH: Deliciós. Ja t'ho dic, que ets una artista. I això sí que ho has fet tu, oi?

SAMUEL: Molt bo, Sara. Boníssim.

SARA: Gràcies. Ja podeu escurar bé els plats si no voleu que m'empipi.

DAVID: No hi pateixis, Sara, no deixaré ni una engruna.

SARA: Volia dir la Judith i el Samuel. Per cert, després feu-me pensar que us vull ensenyar un quadre que hem comprat. És preciós. L'hem penjat al dormitori.

JUDITH: Vull proposar un brindis.

SARA: Ep, si la Judith proposa un brindis és que ho té molt pensat. Ella no fa aquestes coses per fer-les.

JUDITH: Tens raó. Ho tinc pensat de fa dies.

SARA: Veus? (DAVID *deixa anar un eructe*. SAMUEL *riu per treure tensió a la cosa*.) Sense comentaris.

DAVID: Perdoneu, nois, però aquest vinet...

SARA: Sense comentaris, he dit. Fes el teu brindis, Judith.

JUDITH, *que alça la copa*: Per tu, Sara.

SARA: Per mi? Per què?

JUDITH: D'aquí a cinc dies és el teu aniversari, i aquest any és molt especial. Per la Sara!

SAMUEL I DAVID: Per la Sara.

SARA: Nois, que em fareu emocionar.

DAVID: M'encantaria veure-ho, això.

JUDITH: És que no es fan quaranta anys cada dia! Ni cada any. Brindem pels teus quaranta anys, Sara.

SARA: Mira, ara sí que em posaria a plorar, però de pena. Per què m'ho has hagut de recordar, eh, hiena? Mala bruixa... Encara falten cinc dies pel meu aniversari.

JUDITH: Sara, la vida a partir dels quaranta anys serà molt millor.

SARA: Com ho saps, tu? Encara no els has fet.

JUDITH: Jo també els faré aquest any, el mes de maig. Però tu (*èmfasi*:) *saps* que la vida a partir dels quaranta anys serà molt millor.

SARA, *després d'un cert desconcert*: Salut, salut!
(*Beu.*) I gràcies. Tu també faràs els quaranta aquest any, no, Samuel?

SAMUEL: Sí.

SARA: Quin mes?

SAMUEL: Al novembre.

SARA: Miraré de recordar de fer-te un regal.

SAMUEL, *incomodat*: Tu quants en faràs, David?

DAVID: Quaranta-quatre. A l'estiu. Sóc lleó, jo. (*Riu.*)
Sóc l'únic de vosaltres que he passat la frontera dels quaranta.

SARA: Per poc temps. Vull dir que ets l'únic per poc temps. Judith, que no t'ho acabes?

JUDITH: No puc. No m'ho tindràs en compte, eh, Sara, guapa? Va...

SARA: Ai, no sé, no sé, deixar menjar al plat un dia de festa com avui, un dia tan especial...

JUDITH: De debò, em sento plena. Mira quina panxa.

DAVID: Això pot ser una altra cosa! Eh, Samuel? Què hi dius, tu? (*Es posa a riure. JUDITH gira la cara com si li haguessin clavat una bufetada. SARA llença a DAVID una mirada fulminant, i aquest deixa de riure de cop.*) Ho sento. Era... una broma.

SARA: M'ajudes a portar les coses a la cuina, David?

JUDITH, *que s'aixeca precipitadament*: Deixa, ja t'ajudo jo.

SARA: Ni parlar-ne. El David necessita aixecar-se, eh que sí, David? Si no li quedarà el cul quadrat. (*DAVID s'aixeca i ajuda a recollir.*) Anem a

la cuina a rentar els plats. Hi estarem només uns minuts. Tu véns amb mi, David, així en farem més via.

JUDITH: Et puc ajudar jo, de debò.

SARA, *taxativa*: No. Anem, David. (*Assenyala cap a un equip de música.*) Poseu música, si voleu.

SARA i DAVID surten del menjador i entren a la cuina. DAVID renta plats mentre SARA prepara rebosteria.

SAMUEL: Estàs bé?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: No sé com ha pogut dir això.

JUDITH: Ho ha dit sense pensar.

SAMUEL: I això el disculpa?

JUDITH: No ho sé. No tinc cap intenció de disculpar-lo.

SAMUEL: Això espero. (*Va fins a l'equip de música, remena els CDs i en posa un. Se sent una música. S'asseu a taula i agafa la copa de vi, pensarós.*) Vols més vi?

JUDITH: No, gràcies. No vull beure més del compte. Vull conservar el cap clar. A més, suposo que ara ens portaran cava.

SAMUEL: O xampany. Francès, segur.

SARA surt de la cuina i entra al menjador amb la rebosteria.

SARA: *Voilà!* Us agrada, la rebosteria?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: Oh, i tant.

SARA: Samuel, sisplau, pots anar a la cuina a buscar el xampany? El David te'l donarà.

SAMUEL: Xampany? Qui ho hauria dit...

SAMUEL surt del menjador i entra a la cuina.

JUDITH: Està tot preparat?

SARA: Tot preparat. No et preocupis. Fes lloc per la rebosteria, sisplau.

SAMUEL torna a entrar al menjador amb el xampany.

SAMUEL: Xampany francès, sí senyor. Moet Chandon. És clar.

SARA: Aquestes coses les compra el David. Se'n vol fer càrrec ell. Ens en pots servir, Samuel?

SAMUEL: Amb molt de gust. (*Omple les copes de xampany.*)

SARA: Em sembla que, aquesta rebosteria, n'hi ha per llepar-s'hi els dits.

JUDITH: En fa tota la pinta.

SAMUEL: Què, l'has castigat a rentar plats, el David?

SARA: Castigat no és la paraula. Els plats són tan seus com meus. També és cosa seva, que estiguin nets, no?

JUDITH: Que no feu servir el rentaplats?

SARA: Se'ns ha espatllat, nena. Portem dues setmanes així. I no hi ha manera que vingui el tècnic. No hi ha dret. Hi truco cada dia, i no hi ha manera. Els he amenaçat i tot. Però res de res.

JUDITH: Perdoneu-me. (*Somriu.*) Tinc pis.

JUDITH surt del menjador i va al lavabo. S'asseu a la tassa del vàter per orinar. Després s'aixeca i s'està uns segons respirant fonament. DAVID surt de la cuina i entra al menjador.

DAVID: Ja està. Ep, heu servit el xampany? L'has provat, Samuel?

SAMUEL: No, encara no. Però segur que és sensacional.

DAVID: Jo diria que sí. Moet Chandon Dom Perignon, gran reserva del 95. Un any magnífic, el millor dels últims vint anys.

SAMUEL: Seixanta, setanta euros?

DAVID: Uns noranta. Salut?

SAMUEL: Salut.

SARA: Salut. (*Beuen.*)

JUDITH surt del lavabo i entra al menjador.

SARA: Quant falta per les dotze?

DAVID: Un quart d'hora.

SARA: Ui, quina emoció.

DAVID: No n'hi ha per tant. Cada any és el mateix.

SARA: No es fan quaranta anys cada any.

SAMUEL: Menjarem raïm? Quina pregunta...

SARA: És clar que sí. Ja està preparat.

SAMUEL, *sarcàstic*: Sobretot, no ens saltem cap tradició, eh...

JUDITH: A mi m'agraden les tradicions.

SARA: A mi també. Bé, algunes més que d'altres. Per cert, de quin color portes les calces, Judith?

JUDITH, *sorpresa*: Les calces... Ah, les calces! (*Es posa a riure.*) Vermelles, és clar.

SARA: Sabia que no em fallaries. Jo també.

SAMUEL: Això, si no es demostra...

SARA, *desafiadora*: Què, que no t'ho creus?

SAMUEL: No dic que no m'ho cregui. Dic que, si no es demostra...

SARA: Què?

SAMUEL: Doncs que no queda demostrat. (*SARA s'aixeca de la cadira, s'aixeca el vestit, molt cenyit, amb dificultat, fins a ensenyar completament un tanga vermell.*) Demostrat.

DAVID: Sara, collons! (*Fa un gest inútil d'abaixar-li el vestit. Visiblement molesta:*) Tapa't, hòstia.

SARA: Què t'agafa a tu, ara? Què és el que et molesta?

DAVID: Res, no em molesta. Però ensenyar les bragues aquí, davant del Samuel... Collons, Sara, sembles una criatura.

SARA, a SAMUEL i JUDITH: Que té cap importància?

JUDITH: És clar que no. (*S'aixeca, es descorda els pantalons i ensenya unes calces vermelles. DAVID es posa a riure.*)

SARA: Ara sí que et fa gràcia?

DAVID: Dona...

SAMUEL, *molt sec*: Judith, seu. (*JUDITH es corda els pantalons i s'asseu.*)

DAVID: Doncs jo no vull ser menys. (*Es descorda els pantalons i ensenya uns bòxers vermells mentre xiula una tonada de striptease.*) Què us pensàveu, que jo no segueixo les tradicions?

SARA: Ai, senyor. El que s'ha de veure.

DAVID: No et preocupis, gateta, que no ensenyaré res més.

SARA: Gràcies a Déu.

DAVID, *mentre es corda els pantalons*: Va, Samuel, només faltes tu.

SAMUEL: Ah sí?

DAVID: Sí.

SAMUEL: Doncs jo m'estimo més beure xampany. Salut.

DAVID: Va, tio, que només faltes tu.

SARA: T'ha dit que no.

SAMUEL: Mira, David, punt u: a mi no em cal demostrar res. Punt dos: porto un eslip de color negre, em sembla. Net, això sí.

DAVID: Això vol dir que l'any nou no et provarà.

SAMUEL: Això no se sap mai.

SARA: Farem tard amb el raïm. David, engega la tele i vine a la cuina.

SARA *surt del menjador i entra a la cuina.* DAVID *engega la televisió, que des d'ara se sentirà de fons, i després surt cap a la cuina.* SAMUEL *mira JUDITH amb cara enrabiada.* JUDITH *no el mira.*

VEU DEL TELEVISOR: Falten dos minuts pel canvi d'any. Ja teniu preparat el raïm? Sobretot, no us escanyeu!

Tornen a entrar SARA i DAVID amb el raïm i plats.

JUDITH: Fantàstic. Deixa, ja poso jo els plats.

SARA: El raïm ja està comptat. Dotze per cada un. Té, Judith.

SAMUEL: Una altra tradició molt interessant. Cada any l'he de començar amb la boca plena. Trigo un quart d'hora a empassar-me tota la pasta de raïm que se m'hi ha fet.

JUDITH: Si no vols, no ho facis.

SARA: Exacte. No és obligatori.

DAVID: Jo cada any me'n surto. Una campanada, un raïm cap dins; una altra campanada, un altre raïm cap dins; i anar fent fins a dotze.

SAMUEL: Quina proesa.

VEU DEL TELEVISOR: Falten quinze segons!

SARA: Ja hi som! Va, va!

VEU DEL TELEVISOR: Comença ja el compte enrere!
Deu, nou, vuit, set, sis, cinc, quatre, tres, dos,
un, comencem! Això són els quarts! Que ningú
s'equivoqui, només són els quarts! Ara! (*Se sen-
ten les campanades mentre els QUATRE mengen
els raïms. Després, se sent un esclat d'alegria a la
televisió, i SARA l'apaga.*)

SARA: Bon any nou! (*SAMUEL no diu res, pràctica-
ment ofegat amb el raïm. Comença a tossir. DAVID
li dona cops a l'esquena fins que escup els raïms.*)
Trinc trinc! Salut! (*Brinden els QUATRE.*) Mireu,
mireu pel finestral, ja han començat els focs
d'artifici!

SAMUEL: Que fan focs d'artifici?

DAVID: Sí, l'associació de veïns ha decidit gastar-se
els duros fent focs per encetar l'any.

JUDITH: Els anem a veure?

DAVID: A mi em fa mandra sortir ara.

JUDITH: No, vull dir... Vull dir des d'aquí.

SARA: Sí, des del finestral els veurem bé.

DAVID: Som-hi. Agafeu les copes.

Els QUATRE agafen les copes i van fins al finestral.

DAVID, *que obre el finestral de bat a bat*: Respirau
l'aire pur!

SAMUEL: No fa gens de fred.

DAVID: Gens ni mica. Tancaré el llum del menjador
per veure millor els focs.

DAVID *va fins a l'interruptor i apaga el llum. Amb prou feines es distingeixen els quatre cossos; només algunes llambregades de llum dels focs il·luminen l'estança.*

SARA: Quina nit tan maca.

JUDITH: Preciosa.

De cop, se sent un crit horripilant.

JUDITH: Déu meu, Déu meu! Encén el llum, Sara!

SAMUEL: Però... què ha sigut, això?

SARA *encén el llum. Al menjador només hi són SARA, JUDITH i SAMUEL.*

SAMUEL: On és, el David? (JUDITH *mira neguitosa cap al finestral. SARA també hi adreça la mirada, lentament. SAMUEL també, amb cara angoixada. S'acosten els TRES al finestral. Miren cap a baix. JUDITH deixa anar un crit i s'abraça a SARA, que es cobreix la cara amb les mans. SAMUEL mira les DONES.*) Però... Però... com és possible? (JUDITH *es posa a plorar. SAMUEL l'aparta dels braços de SARA, la deixa a un costat, i treu les mans de la cara de SARA.*) Sara... Déu meu, el David... Ha caigut? (Silenci.) S'ha suïcidat?

Fosc gradual.

PRIMERA VARIACIÓ

*Al voltant de la taula, drets, JUDITH, DAVID i SAMUEL.
A la cuina, preparant uns aperitius, SARA.*

DAVID: Una miqueta de vi blanc, per començar?

SAMUEL: No et diré pas que no.

DAVID: Faràs ben fet. (*Serveix vi a SAMUEL.*) Tu en vols, Judith?

JUDITH: Una mica. Gràcies.

DAVID, *que li omple la copa*: Vinga, dona, aviam si no et pots emborratar un dia! (*Riu.*)

SAMUEL: Heu canviat les cortines del finestral, no?

DAVID: Sí. Molt observador.

JUDITH: M'agraden molt, aquestes.

SAMUEL: Però les d'abans estaven molt bé, i eren gairebé noves. Com és que les heu canviades?

DAVID: Les hem hagut de canviar perquè eren transparents.

SAMUEL: I què? Es veia una vista magnífica sobre la ciutat. (*S'acosta al finestral.*) Era esplèndid.

DAVID, *que s'hi acosta, mentre JUDITH es queda al costat de la taula:* A la Sara li feia venir vertigen. Ja saps com són les ties, estan carregades de manies. Deia que quan hi passava per davant veia el buit i es marejava. Total, que hem hagut de posar aquestes que tapen la vista.

SAMUEL: Puc? (*Fa un gest cap a DAVID, que fa que sí amb la copa. Obre les cortines. Respira fonamentalment i mira enfora.*) Hum. Magnífic.

DAVID: Eh que sí? La vista és la que ens va fer acabar de decidir de comprar aquest àtic dúplex.

SAMUEL: Un àtic dúplex a l'eixample. Qui pogués.

JUDITH: Vigileu, no us hi acosteu massa.

DAVID: No pateixis! És patidora, la teva dona, eh? No pateixis, que si caigués pel forat estendria les ales! (*Riu.*) Nois, perdoneu, però he d'anar a pixar. Ja torno.

DAVID *surt del menjador i entra al lavabo per orinar.*
SAMUEL *torna a fer una llambregada al buit i després torna al costat de la taula.*

SAMUEL: És un privilegi, tenir uns amics així. (*S'asseu a taula.*) Renoi, quin vi.

JUDITH: Bo?

SAMUEL: Impressionant. L'has tastat?

JUDITH: Espera. (*S'asseu a la taula i fa un glop.*) És que no hi entenc. I de blancs, encara menys. Però m'agrada. És fresc.

SAMUEL: És de primera. (*Agafa l'ampolla i llegeix.*)
Un bordeus. Extraordinari. Deu costar un ull de la
cara. (*Mira JUDITH gairebé de reüll.*) Brindem?
JUDITH: Brindem.

Brinden. SARA surt de la cuina i entra al menjador. Deixa una plata amb els aperitius sobre la taula.

SARA: Així m'agrada, que comenceu a beure. I el David, on és?

DAVID *surt del lavabo i entra al menjador.*

DAVID: Ja sóc aquí. (*Els QUATRE mengen.*)

SARA, a JUDITH: Estàs escrivint? Digue'm que sí.

JUDITH: No, ara com ara no. Però tinc una idea. Crec que és una bona idea. Una idea per una novel·la.

SARA: Genial.

DAVID: Us agrada, el vi?

SAMUEL: Sí, molt.

JUDITH: Sí.

SARA, *que fa un glop llarg i escura la copa*: Hum, que bo.

DAVID: Aviam si t'emborratxaràs.

SARA: Fa gairebé vint anys que no m'emborratxo. La Judith se'n recordarà. Te'n recordes, Judith? Era el segon any que érem al pis, a final de curs. Els del consell d'estudiants van organitzar una macrofarrà, llavors en dèiem així, a la teva facultat, a Lle-

tres. Ens vam posar a beure cerveses com beneïtes, una darrere l'altra, i ens vam posar cegues. Una de les imatges que tinc d'aquella nit és tu que no t'aguantaves dreta i vas caure a terra, i jo i un company d'Econòmiques, Aaron es deia, et vam haver de portar al pis. (*Riu.*)

JUDITH: Sara, això m'ho has explicat moltes vegades, i ja saps que no me'n recordo de res. A partir de la quarta o la cinquena cervesa, no me'n recordo de res. I com va anar, allò de l'accident? Fes-me memòria.

SARA: Després de deixar-te al pis, el cosí de l'Aaron ens va venir a buscar amb cotxe per portar-nos a la disco. Com es deia, aquella disco...

JUDITH: Boomerang.

SARA, *que somriu*: Ah sí, el Boome. Quants dijous allà invertits. Doncs el paio anava més mamat que jo i l'Aaron junts, i es va posar a córrer com un boig. Jo estava massa beguda per ser conscient del perill. Ens vam estimbar contra uns senyals de trànsit que havien posat per tallar la carretera. El conductor no es va fer res. Jo em vaig fer un trau al cap, i em va rajar molta sang. Però el pitjor va ser l'Aaron, que va tenir un atac de nervis. Encara el sento, allà a l'hospital, ell a la sala del cantó, plorant i cridant «Perdona, Sara! Perdona, Sara!»

DAVID, *avorrit*: Deixem d'explicar batalletes, eh? Que si començo jo a explicar-ne de meves... Que he fet la mili, jo, eh!

SAMUEL: Una cosa que no he sabut mai és com us va conèixer, fent carreres tan diferents com Humanitats i Econòmiques. Perquè us va conèixer a la universitat, oi?

SARA: Sí.

JUDITH: T'ho vaig explicar un dia. No em devies escoltar.

SAMUEL: No me'n recordo.

SARA: La Judith anava i venia de casa seva quan feia primer, fins que una companya de classe seva que era del meu poble li va dir que l'Esther i jo teníem una habitació lliure al pis. I així va començar tot. (*Estira el braç cap a JUDITH i s'agafen de la mà.*)

DAVID: I si portem el peix, mama?

SARA s'aixeca i recull plats. JUDITH s'aixeca i l'ajuda. Les DUES DONES surten del menjador i entren a la cuina, on preparen els plats de peix.

SAMUEL: Com van les coses, David? Vull dir l'empresa.

DAVID: Bé, noi, bé. Ahir vam fer la liquidació anual, i el barco va a velocitat de creuer. Hem augmentat un 65% el volum de clients.

SAMUEL: Això m'ha dit la Judith.

DAVID: Ah, sí? (*Fa un glop de vi.*) Ni jo mateix hauria predit una escalada tan forta. Saps quins són els

barems per distingir entre una empresa petita i una de mitjana?

SAMUEL: Suposo que el nombre de treballadors.

DAVID: I el volum de negoci. En euros. Doncs saps què?, pel nombre de treballadors continuem sent una petita empresa, és clar, però no ens falta gaire per arribar a un volum de set milions anuals, la frontera per ser una empresa mitjana. Què me'n dius, tio? Set kilos.

SAMUEL: Enlluernador. Felicitats.

DAVID: Gràcies. (*Beu, satisfet.*)

SARA i JUDITH *surten de la cuina i entren al menjador, amb la plata de peix i plats. Comencen a servir.*

SARA: Deixa, Judith, deixa, ara ja ho puc fer jo. Avui tu ets la convidada a casa meva. Bé, vull dir que tu i el Samuel sou els nostres convidats. Samuel, així està bé, o en vols més?

SAMUEL: No, més no, està bé així, gràcies.

SARA: Tu sempre menges poc. Menges poc, parles poc... De debò, no t'assembles al David en ben res. Per cert, després feu-me pensar que us vull ensenyar un quadre que hem comprat. És preciós. L'hem penjat al dormitori.

JUDITH: Has sabut alguna cosa de la Raquel, Sara?

SARA: No, noia. Res més després del que et vaig explicar.

SAMUEL: Això, què se n'ha fet, de l'Isaac i la Raquel?

Fa un munt de temps que no en sé res.

JUDITH: S'han separat.

SAMUEL: S'han separat?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: Com és que no m'ho havies dit?

JUDITH: T'ho vaig dir.

SARA: És una història una mica tètrica. O mòrbida, més ben dit.

SAMUEL: Què ha passat?

SARA: S'han separat. L'Isaac s'entenia amb una altra des de feia temps. Una noia de vint anys. I un dia la Raquel ho va descobrir.

SAMUEL: Caram. Fa molt, d'això?

SARA: Un parell de mesos.

DAVID: És de pel·lícula, tio. Arriba la Raquel un dia a casa seva abans d'hora i els enxampa cardant. (*Riu.*) Cardant, tio. La nena a sobre d'ell, fotent-li canya (*fa un gest sexual amb la pelvis*), i la Raquel al darrere palplantada, mirant-s'ho. Hòstia noi.

SARA: David, maco, per què no estàs calladet una estona?

DAVID: Què he dit, de dolent?

JUDITH, a SAMUEL: En fi, la Raquel va marxar de casa i ha demanat la separació.

SAMUEL: Vaja. Sempre m'ha caigut bé, la Raquel.

SARA: Jo en el seu cas hauria fet el mateix. Com a mínim.

DAVID: Com a mínim?

SARA: Com a mínim. Si tu em fas això a mi, te'ls talló. (*Fa un gest com de ganivet tallant.*) De socarel. (*Riu. Beu un glop de vi. Deixa de riure i es posa seriosa.*) O potser et mataria. Directament. (*DAVID la mira, desconcertat. Després es posa a riure.*) Per mi la fidelitat és fonamental. Si es trenca la fidelitat, s'ha acabat tot. És la base. L'única base.

SAMUEL: L'única base?

SARA, *taxativa*: L'única. L'amor se'n va. Fiu: ja ha marxat. Això passa més tard o més d'hora. Només queda una base: la fidelitat.

JUDITH: Hi ha moltes classes de fidelitat.

SAMUEL: Exacte.

JUDITH: No sé... Fotre un clau, com dieu vosaltres (*mira els HOMES*), a la fi... és un clau. No té massa importància, no? Si un, (*èmfasi:*) o una, el fa lliurement, perquè vol. Hi ha infidelitats molt més greus que les purament sexuals.

SARA: Sí, és clar, però aquesta és la base.

JUDITH: I què passa amb les fidelitats no sexuals? La nostra fidelitat, Sara. No parlis de fidelitat i d'infidelitat només en termes de parella o de relacions amoroses. Hi ha més coses que això.

SARA: Ja ho sé. La fidelitat entre amigues... (*S'aixeca i li fa un petó a JUDITH a la galta.*) M'ajudes a portar les coses a la cuina, David?

JUDITH, *que s'aixeca precipitadament*: Deixa, ja t'ajudo jo.

SARA: Ni parlar-ne. El David necessita aixecar-se, eh que sí, David? Si no li quedarà el cul quadrat. (DAVID s'aixeca i ajuda a recollir.) Anem a la cuina a rentar els plats. Hi estarem només uns minuts. Tu véns amb mi, David, així en farem més via.

JUDITH: Et puc ajudar jo, de debò.

SARA, *taxativa*: No. Anem, David. (Assenyala cap a un equip de música.) Poseu música, si voleu.

SARA i DAVID surten del menjador i entren a la cuina.

SAMUEL: Estàs bé?

JUDITH: Sí.

SAMUEL va fins a l'equip de música, remena els CDs i en posa un. Se sent una música. S'asseu a taula i agafa la copa de vi, pensarós. Penombra al menjador i llum a la cuina. DAVID renta plats mentre SARA prepara rebosteria. Uns instants de silenci. De sobte, SARA agafa una ganiveta, es posa darrere de DAVID i li agafa els testicles amb força. DAVID deixa anar un xiscle de dolor.

SARA: He dit que te'ls tallaria i ho faré, si no em dius la veritat ara mateix.

DAVID: Què fas? Sara, què fas? Collons!

SARA: Vinga, canta. Vull sentir com cantes. Tota la veritat.

DAVID: La veritat? Quina veritat?

SARA, *que li apreta més els testicles*: No has vist què porto a l'altra mà?

DAVID: Què vols que et digui?

SARA: Explica-m'ho. Que estàs cardant amb una altra. (*Li apreta més els testicles i DAVID crida de dolor.*) Explica-m'ho.

DAVID: Estic cardant amb una altra.

SARA: Des de quan?

DAVID: No fa gaire. (*SARA li apreta més els testicles.*) Un any, un any i mig, crec.

SARA: És de l'empresa?

DAVID: No.

SARA: D'on l'has tret?

DAVID: És d'una altra empresa. Competidora. Una directiva.

SARA: Ah, una dona com Déu mana, eh? Quants anys té?

DAVID: Trenta-set.

SARA: T'has cansat ja de les putetes de vint anys de l'empresa?

DAVID: Què vols dir?

SARA, *que li apreta més els testicles*: Tota la veritat. Fa anys que et tires totes les noies que pots. Digue-ho.

DAVID: Fa anys que em tiro totes les noies que puc.

SARA: A alguna li has arribat a fer xantatge.

DAVID: A alguna li he arribat a fer xantatge.
SARA: I amb aquesta, on cardeu?
DAVID: A casa seva. Al seu despatx.
SARA: Com es diu?
DAVID: Ruth.
SARA: Com és?
DAVID: Morena, alta, cabells llargs, prima.
SARA: Està bona?
DAVID: Sí.
SARA: Molt?
DAVID: No tant com tu.
SARA: Ho fa bé?
DAVID: Sí.
SARA: És molt fogosa?
DAVID: Normal.
SARA: Te n'has enamorat?
DAVID: Enamorat? És clar que no! Per qui m'has
pres?
SARA: Està casada?
DAVID: Sí.
SARA: Té fills?
DAVID: Sí.
SARA: Quants?
DAVID: Tres. Dos nens i una nena. (SARA *el deixa
anar i desa la ganiveta.*)
SARA: El que és estrany és que no vulguis tirar-te a
la seva filla. Quina ironia, aquesta història fins i
tot et dóna una mica de dignitat, ves per on. Ara
acaba de rentar els plats.

SARA *surt de la cuina i entra al menjador amb la rebosteria.*

SARA: *Voilà! Us agrada, la rebosteria?*

JUDITH: Sí.

SAMUEL: Oh, i tant.

SARA: Samuel, sisplau, pots anar a la cuina a buscar el xampany? El David te'l donarà.

SAMUEL: Xampany? Qui ho hauria dit...

SAMUEL *surt del menjador i entra a la cuina.*

JUDITH: Està tot preparat?

SARA: Tot preparat. No et preocupis. Fes lloc per la rebosteria, sisplau.

SAMUEL *torna a entrar al menjador amb el xampany.*

SAMUEL: Xampany francès, sí senyor. Moet Chandon. És clar.

JUDITH: Perdoneu-me. *(Somriu.)* Tinc pis.

JUDITH *surt del menjador i va al lavabo. S'asseu a la tassa del vàter per orinar. Després s'aixeca i s'està uns segons respirant fonament. DAVID surt de la cuina i entra al menjador.*

DAVID: Ja està. Ep, heu servit el xampany? L'has provat, Samuel?

SAMUEL: No, encara no.

JUDITH *surt del lavabo i entra al menjador.*

SARA: Farem tard amb el raïm. David, engega la tele i vine a la cuina.

SARA *surt del menjador i entra a la cuina.* DAVID *engega la televisió, que des d'ara se sentirà de fons, i després surt cap a la cuina.*

VEU DEL TELEVISOR: Falten dos minuts pel canvi d'any. Ja teniu preparat el raïm? Sobretot, no us escanyeu!

Tornen a entrar SARA i DAVID amb el raïm i plats.

SAMUEL: Ja hi tornem a ser. Un altre any.

JUDITH: Sí, un altre any.

SARA: Sí, un altre any. *(Es posa a riure com enfollida.)*

DAVID: No sé per què, però crec que aquest any nou serà molt important per mi. Tinc la sensació que està a punt de passar-me la cosa més important de la meva vida. És un pressentiment.

SAMUEL: Jo no hi crec, en els pressentiments.

SARA: Jo sí. I tu, Judith?

JUDITH: No ho sé.

VEU DEL TELEVISOR: Falten quinze segons!

JUDITH: Aviam si aquest any aconseguixo menjar-me'ls a temps i sense ennuegar-me.

VEU DEL TELEVISOR: Comença ja el compte enrere! Deu, nou, vuit, set, sis, cinc, quatre, tres, dos, un, comencem! Això són els quarts! Que ningú s'equivoqui, només són els quarts! Ara! (*Se senten les campanades mentre els QUATRE mengen els raïms. Després, se sent un esclat d'alegria a la televisió, i SARA l'apaga.*)

JUDITH: Felïç 2007 a tothom!

DAVID: Bon any, gent! (SAMUEL *no diu res, pràcticament ofegat amb el raïm. Comença a tossir. DAVID li dóna cops a l'esquena fins que escup els raïms.*) Collons, Samuel, que t'hi has posat melons o què?

SARA: Trinc trinc! Salut! (*Brinden els QUATRE.*) Mireu, mireu pel finestral, ja han començat els focs d'artifici!

DAVID: Som-hi. Agafeu les copes.

Els QUATRE agafen les copes i van fins al finestral.

DAVID, *que obre el finestral de bat a bat*: Respireu l'aire pur!

DAVID *va fins a l'interruptor i apaga el llum. Amb prou feines es distingeixen els quatre cossos; només algunes llambregades de llum dels focs il·luminen l'estança. De cop, se sent un crit horripilant.*

JUDITH: Déu meu, Déu meu! Encén el llum, Sara!

SAMUEL: Però... què ha sigut, això?

SARA *encén el llum. Al menjador només hi són SARA, JUDITH i SAMUEL.*

SAMUEL: On és, el David? (JUDITH *mira neguitosa cap al finestral. SARA també hi adreça la mirada, lentament. SAMUEL també, amb cara angoixada. S'acosten els TRES al finestral. Miren cap a baix. JUDITH deixa anar un crit i s'abraça a SARA, que es cobreix la cara amb les mans. SAMUEL mira les DONES.*) Però... Però... com és possible? (JUDITH *es posa a plorar. SAMUEL l'aparta dels braços de SARA, la deixa a un costat, i treu les mans de la cara de SARA.*) Sara... Déu meu, el David... Ha caigut? (*Silenci.*) S'ha suïcidat?

SARA: No, no s'ha suïcidat. Judith, fes el favor de deixar de plorar. Para! (JUDITH *es reprimeix les llàgrimes.*) S'ha d'actuar de pressa. Ja ho heu vist, no? El David és mort.

Fosc gradual.

ENTREVISTA 1

Immediatament després del fosc, en pantalla o en escena, asseguda, SARA. L'entrevistador no es veu, només se li sent la VEU. SARA porta un vestit diferent; va escotada. Du unes ulleres fosques, que es pot treure en algun moment.

SARA: Puc fumar un cigarret?

VEU DE L'ENTREVISTADOR: No, millor que no. Ho sento.

SARA: Què hi farem. (*Agafa la seva bossa de mà i fica el paquet de tabac a dintre.*) Digui, digui, ja l'escolto.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Què va fer exactament?

SARA: Quan el David es va llançar pel finestral?

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Sí.

SARA: Vaig trucar a una ambulància.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Això ja ho sabem. Però entre que el seu marit es va llançar pel finestral i que vostè va trucar a l'ambulància, van passar uns minuts.

SARA: Però escolti, això ja m'ho ha preguntat abans el seu company. Per què em fan això? Jo només vull estar tranquil·la, tranquil·la i sola, i plorar...

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Disculpi, però se n'ha de fer el càrrec. Hem de tenir tota la informació abans no puguem tancar el cas.

SARA: Li diré el mateix que al seu company. La meua amiga Judith, el seu company i jo havíem anat al dormitori perquè jo els volia ensenyar el nou quadre que ens havíem comprat amb el David. Quan vam tornar del dormitori, vam estar buscant el David per tot el pis. Al principi no se'ns va acudir que... Com se'ns podia acudir una cosa així? Després jo vaig tenir el mal pressentiment. Vaig mirar pel finestral i... Quan ho vaig dir a la Judith i al seu company, el Samuel, la Judith va tenir un atac de nervis. Jo també estava desfeta, em pensava que m'ofegava. Vaig trigar uns minuts a reaccionar. El Samuel va intentar tranquil·litzar la Judith, i després jo vaig fer el cor fort i vaig trucar a l'ambulància.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Perdoni, però al meu company no li ha explicat això.

SARA: Com que no? I tant, que li he explicat el mateix. És el que va passar.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: No, no li ha explicat exactament el mateix.

SARA: Però escolti, què és aquesta tortura? He de passar per tot això, no en tinc ja prou amb... No tinc drets, jo?

VEU DE L'ENTREVISTADOR: És clar que sí. No es preocupi, no hi estarem gaire més estona. Abans, al meu company vostè li ha dit que va ser vostè qui va intentar tranquil·litzar la seva amiga, i no pas el company d'ella.

SARA: Sí. Ella va tenir un atac de nervis i jo la vaig intentar tranquil·litzar. Però després se'n va ocupar el seu company, mentre jo trucava a l'ambulància.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Però no ha dit que vostè era com si s'ofegués? Devia estar tremendament angoixada, és normal. Com va poder ajudar la seva amiga, en aquestes circumstàncies?

SARA: Ja li he dit que vaig fer el cor fort. Passat el cop inicial, vaig fer el cor fort per conduir la situació tan bé com pogués.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: L'entenc. Una altra qüestió. Com anava, la relació amb el seu marit?

SARA: Això és una pregunta personal, no? L'he de contestar?

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Entra dintre de les preguntes que jo li puc fer i que vostè m'hauria de contestar.

SARA: La seva actitud m'està posant nerviosa. Si continua així, hauré d'informar-ne els seus superiors.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Perdoni, joestic fent la meva feina.

SARA: Em refereixo que em miri els pits. Cada dos per tres m'està mirant els pits. És intolerable. (*Silenci breu.*) Segur que no tinc dret a fumar un cigarret?

Fosc a la pantalla o en escena.

SEGONA VARIACIÓ

Al voltant de la taula, drets, JUDITH, SARA, DAVID i SAMUEL.

SAMUEL: És curiós, aquest any no fa gens de fred.

SARA: Si això continua així, acabarà l'hivern i no n'haurà fet.

JUDITH: Seria una pena. A mi m'agrada el fred.

SARA: A mi també.

DAVID: Què dieu, el fred és horrible! Tan bé que s'està a l'estiu, amb aquella escalforeta...

SARA: Aquella calor espantosa, deus voler dir. Jo m'estimo més el fred que la calor: si fa fred, t'abrigues més i ja està, però si fa molta calor no hi pots fer res.

SAMUEL: Això ho diu molta gent. Però també es podria dir al revés: si fa calor, et treus roba i ja està, però si fa molt fred no hi pots fer res.

JUDITH: Em sembla que has manipulats alguna cosa.

SAMUEL: Tan manipuladora és una frase com l'altra.

DAVID: Mireu, jo a l'estiu no m'he refredat mai. L'hivern és una merda, sempre amb els refredats i la grip dels collons.

SARA: Serà millor que vagi a buscar els aperitius.

SARA surt del menjador i entra a la cuina. Prepara uns aperitius.

SAMUEL, *que s'acosta a les cortines*: Puc? (*Fa un gest cap a DAVID, que fa que sí amb la copa. Obre les cortines. Respira fonament i mira enfora.*) Hum. Magnífic.

DAVID: Nois, perdoneu, però he d'anar a pixar. Ja torno.

DAVID surt del menjador i entra al lavabo per orinar. SAMUEL torna a fer una llambregada al buit i després tanca les cortines i torna al costat de la taula.

SAMUEL: És un privilegi, tenir uns amics així. (*S'asseu a taula.*) Brindem?

JUDITH: Brindem.

Brinden. SARA surt de la cuina i entra al menjador. Deixa una plata amb els aperitius sobre la taula.

SARA: Així m'agrada, que comenceu a beure. I el David, on és?

DAVID *surt del lavabo i entra al menjador.*

DAVID: Ja sóc aquí. (*Els QUATRE mengen.*)

SARA: Què estàs llegint, ara, Judith?

JUDITH: Doncs... tres coses alhora.

SARA: Tres? Ja t'hi aclareixes?

JUDITH: Sí, i tant. De fet, són gèneres diferents. Un llibre de relats, un de poemes i un d'assaig. Seria incapaç d'estar llegint dues novel·les al mateix temps, per exemple. Però així sí: combino els relats amb els poemes i l'assaig.

SARA: De què va, el llibre d'assaig?

SAMUEL: De curanderos i coses així.

JUDITH: No va de curanderos. Samuel, no ridiculitzis el que a mi m'agrada. (*A SARA:*) De medicina alternativa.

SARA: Medicina alternativa?

JUDITH: Sí. Sistemes de curació alternatius a la medicina oficial.

SARA: Sí, ja sé què és la medicina alternativa. Només és que m'estranya que llegeixis sobre aquest tema, i no coses de literatura.

JUDITH: Bé, per la literatura ja tinc els relats i el llibre de poemes, però de tant en tant em ve de gust llegir una altra cosa.

SARA: No sé d'on treus el temps de llegir tant, treballant com treballes, i després hi ha la feina de la casa, i tot plegat...

JUDITH: M'entusiasma llegir, ja ho saps. Potser és el més important de la meua vida.

SARA: Ja, ja ho sé, però vull dir que no sé d'on treus el temps.

JUDITH: No tinc fills. *(Es fa un silenci.)* Suposo que si tingués fills no tindria tant de temps.

SARA: Bé, depèn de l'edat. A mi el Daniel ja no m'ocupa gaire temps. Maldecaps, sí que me'n dóna, això sí, però em fa l'efecte que els maldecaps amb els fills duren tota la vida. I de qui és el llibre de relats?

JUDITH: Borges. Estic llegint tots els seus contes. És impressionant. Aquests últims dies he rellegit «Emma Zunz» unes quantes vegades.

SARA: Explica'ns-el.

JUDITH: Ara?

SARA: Va, sí, explica'l.

SAMUEL, *avorrit*: Posa'm més vi, sisplau, David.
(DAVID n'hi posa.)

JUDITH: Doncs bé. Va d'una noia que es diu Emma, Emma Zunz. És de família jueva; de fet, tots els personatges de la història són jueus. És una noia molt jove, tímida, li fan por els nois, és verge, és clar. Un dia rep una carta on la informen que el seu pare ha mort. Ella sap que el pare s'ha suïcidat, perquè havia sigut acusat d'un desfalch, acusat falsament, perquè el culpable va ser l'amo de la fàbrica on ella ara treballa. Quan rep la notícia de la mort del pare, decideix venjar-se de l'amo,

Loewenthal, es diu. Això encara no ho sabem, no ho sabrem fins al final. Però sabem que té un pla, i que l'ha d'executar minuciosament. Se'n va al port. Allà, tria un mariner; ens l'hem d'imaginar lleig i brut. Van a una habitació i carden. El mariner la paga, perquè es pensa que l'Emma és una prostituta, però ella trenca els diners. És molt bo quan diu que de seguida se'n penedeix d'haver-ho fet, perquè és un acte de supèrbia. Després se'n va a veure el Loewenthal; a la fàbrica hi ha vaga, i l'Emma ha quedat amb ell suposadament per delatar alguns companys. Però quan hi arriba, li pren la pistola del calaix, ella ja ho sap que ell allà hi té una pistola, i el mata. Després agafa el telèfon i diu a la policia que el Loewenthal l'ha intentat violar. L'última frase és sensacional: diu que la història que explicava l'Emma era en gran part autèntica, només que «sólo eran falsas las circunstancias, la hora y uno o dos nombres propios». Genial.

DAVID: Ja està?

JUDITH: Sí. Ja està.

DAVID: Doncs no l'he entès. (A SAMUEL:) Noi, això de la literatura és una bona tocada d'ous. Em sembla que jo no he llegit mai cap llibre sencer. Ni tampoc m'ha fet falta. La gent llegeix coses que no són veritat i se les empassa. És absurd.

JUDITH: No són veritat, però ho podrien ser. En certa manera, són més veritat que moltes coses de la vida real.

DAVID: Una tocada d'ous, ja t'ho dic jo.

SARA: David, calla o seré jo qui te'ls tocaré ben tocats.

DAVID: Què? Només donava la meva opinió.

SARA: Hi ha opinions que és millor no expressar-les. A més a més, algun dia la Judith serà rica i famosa gràcies a la literatura. Serà una novel·lista coneguda arreu del món.

JUDITH: No siguis tan optimista.

SARA: No és optimisme. Ja ho veuràs.

JUDITH: Gràcies, Sara.

SARA: De res, reina.

DAVID: I si portem el peix, mama?

SARA s'aixeca i recull plats. JUDITH s'aixeca i l'ajuda. Les DUES DONES surten del menjador i entren a la cuina, on preparen els plats de peix. Un silenci.

SAMUEL: Estàs content de com treballa la Judith?

DAVID: Sí. És una bona treballadora. De les millors.

SAMUEL: No ho dubto pas. Sent com és tan responsable i tan... perfeccionista. L'únic que em preocupa és, no sé, si el fet que siguem amics, vull dir sent la Judith tan i tan amiga de la Sara, no sé si m'explico, de fet vosaltres ens va fer el favor de col·locar-la quan es va quedar a l'atur, vull dir que...

DAVID: Vols dir que si els llaços d'amistat interefereixen d'alguna manera en la feina que fa.

SAMUEL: Sí, això.

DAVID: No, en absolut. Et ben prometo que la Judith es comporta com qualsevol altra treballadora, i jo la tracto a ella com a qualsevol altra. Salut? (*Alça la copa. Beu, satisfet.*)

SAMUEL: Salut.

SARA i JUDITH surten de la cuina i entren al menjador, amb la plata de peix i plats. Comencen a servir.

SARA: Deixa, Judith, deixa, ara ja ho puc fer jo. Avui tu ets la convidada a casa meva. Bé, vull dir que tu i el Samuel sou els nostres convidats. Per cert, després feu-me pensar que us vull ensenyar un quadre que hem comprat. És preciós. L'hem penjat al dormitori. (*Serveix.*) Heu llegit al diari allò d'aquell home de vuitanta anys que ha matat la seva dona? Ella en tenia cap a setanta-cinc.

SAMUEL: Sí. És horrorós.

SARA: Realment, no hi ha límit d'edat per la violència de gènere.

JUDITH: Ja no se'n diu així, Sara.

SARA: Com?

JUDITH: Violència de gènere.

SARA: Ah no? Jo ho sento a la tele i ho llegeixo als diaris.

JUDITH: Sí, encara es fa servir, però ja no se n'hauria de dir així.

SARA: I com se n'hauria de dir?

JUDITH: Violència contra les dones. Alguns grups feministes que abans propugnaven l'expressió «violència de gènere», i que la van popularitzar, ara estan reivindicant l'expressió «violència contra les dones». És més clara que no pas «violència de gènere». Dir «violència de gènere» és com tapar els fets, tapar la realitat: que es tracta de violència contra les dones.

DAVID: També pot ser que hi hagi violència contra els homes. (*Es posa a riure.*)

SARA: Sí, però llavors no es diu «violència de gènere», sinó violència a seques.

JUDITH, *sarcàstica*: O justícia. (*SAMUEL es posa a riure.*)

DAVID: No, seria un atemptat a la dignitat.

SARA: Si no m'ho expliques...

DAVID: Vull dir que ara imagineu-vos un home que la seva dona el pica. No fotem, home, no fotem. Aquest paio és un calçasses, un mitja merda. No té dignitat.

SARA: I la dona que el seu home la pica, té dignitat?

DAVID: És diferent. Vosaltres sou el sexe feble, carinyo.

SAMUEL: No, no té dignitat. Una dona no ho pot permetre, això. Ha de denunciar-ho a la policia o fer el que calgui. Si ho aguanta sense piular, no té dignitat.

JUDITH, *que sobtadament dóna un cop de puny sobre la taula*: Sí, home, i un be negre! Què collons, dius, Samuel? Saps de què estàs parlant? Saps la quantitat de dones que pateixen aquest problema?

SAMUEL, *que se sent violentat davant de DAVID i*

SARA: No hi ha cap raó per alçar la veu, Judith.

JUDITH: Ah no? Doncs a mi em sembla que sí.

SAMUEL: Doncs jo et dic que no.

JUDITH: Què passa, que si alço la veu ensorro la imatge ideal que sempre vols donar? Que no vols que la Sara i el David ens vegin barallant-nos? (*S' aixeca de la cadira, com si hagués de fer una declaració.*) Mireu, Sara i David: el Samuel i jo també ens barallem. De fet, ens barallem sovint. Com vosaltres. Només que nosaltres ho fem en privat. (*A SAMUEL:*) Veus? Ja està.

SAMUEL: Seu, Judith. Fes el favor.

JUDITH, *després de seure*: I ara et diré per què m'he empipat. M'he empipat perquè un no es pot estar assegut i jutjar el món com si estigués per sobre del bé i del mal. Un no pot posar cara de setciències i parlar de tot amb superioritat. Un no pot agafar un to de menyspreu i repartir aprovacions i reprovacions com si fos el Papa, més ben dit, com si fos Déu. No et pots estirar relaxadament a la cadira mentre dónes la sentència: «una dona que permet que el seu marit la pegui no té dignitat». Què saps, tu, de la dignitat? Què saps de tantes i tantes dones que aguanten situacions (*èmfasi:*)

humiliants perquè es troben en un carreró sense sortida, perquè l'angoixa, el terror, les té paralizades? (*Silenci.*) Ho sento. Perdoneu-me tots tres.

SAMUEL: No, perdona'm a mi. Ho lamento. No era la meva intenció... Em dec haver expressat malament. En el contingut i en la forma, pel que sembla.

SARA: Va, no passa res, vinga! Aviam si ens hem d'enfadar precisament avui. M'ajudes a portar les coses a la cuina, David?

JUDITH, *que s'aixeca precipitadament*: Deixa, ja t'ajudo jo.

SARA: Ni parlar-ne. El David necessita aixecar-se, eh que sí, David? Si no li quedarà el cul quadrat. (*DAVID s'aixeca i ajuda a recollir.*) Anem a la cuina a rentar els plats. Hi estarem només uns minuts. Tu véns amb mi, David, així en farem més via.

JUDITH: Et puc ajudar jo, de debò.

SARA, *taxativa*: No. Anem, David. (*Assenyala cap a un equip de música.*) Poseu música, si voleu.

SARA i DAVID *surten del menjador i entren a la cuina. DAVID renta plats mentre SARA prepara rebosteria.*

SAMUEL: Estàs bé?

JUDITH: Sí.

SAMUEL *va fins a l'equip de música, remena els CDs i en posa un. Se sent una música. S'asseu a taula i agafa la copa de vi, pensarós.*

SAMUEL: Em sembla que t'has excedit. Abans. Ja saps a què em refereixo. Bé, estic segur que t'has excedit.

JUDITH: Tu creus?

SAMUEL: És clar que sí. Dir-me el que m'has dit davant del David... I la manera com m'ho has dit.

JUDITH: Ah, davant del David, eh? La Sara no compta, és clar. Es tracta de no perdre el rol d'home davant dels homes.

SAMUEL, *després d'un silenci*: No, no és això.

JUDITH: Ja ho sé. (SAMUEL *la mira, sorprès.*)

SAMUEL: Ja ho saps, el què?

SARA *surt de la cuina i entra al menjador amb la rebosteria.*

SARA: *Voilà!* Us agrada, la rebosteria?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: Oh, i tant.

SARA: Samuel, sisplau, pots anar a la cuina a buscar el xampany? El David te'l donarà.

SAMUEL: Xampany? Qui ho hauria dit...

SAMUEL *surt del menjador i entra a la cuina.*

JUDITH: Està tot preparat?

SARA: Tot preparat. No et preocupis. Fes lloc per la rebosteria, sisplau.

SAMUEL *torna a entrar al menjador amb el xampany.*

SAMUEL: Xampany francès, sí senyor. Moet Chandon. És clar.

JUDITH: Perdoneu-me. (*Somriu.*) Tinc pis.

JUDITH *surt del menjador i va al lavabo. S'asseu a la tassa del vàter per orinar. Penombra al menjador i llum al lavabo. DAVID surt de la cuina i entra al lavabo. JUDITH s'aixeca precipitadament de la tassa i es tapa. DAVID es queda quiet, cobrint la porta amb el seu braç, amb un somriure arrogant a la cara.*

JUDITH: Què hi fas, aquí?

DAVID: Mirar com pixes. M'excita.

JUDITH: Surt.

DAVID: No em dóna la gana.

JUDITH: Surt.

DAVID: Això és casa meva.

JUDITH: Precisament. Com goses...?

DAVID: Els tinc ben posats, jo.

JUDITH, *que des d'ara se li encara, desafiadora*: Ah, sí? Explotar una treballadora, és tenir-los ben

posats? Fer xantatge a una subordinada, abusar d'ella, és tenir-los ben posats?

DAVID: Jo diria que totes les vegades que t'he fotut un polvo t'ha agradat.

JUDITH *li escup a la cara.*

JUDITH: M'ha fet fàstic totes les vegades. (*Èmfasi:*)
Totes quatre.

DAVID: Això no ho hauries d'haver fet.

JUDITH: Què més em pots fer, eh? Després d'haver-me obligat a... Com si fos una puta. Digue'm, quin mal més em pots fer?

DAVID: Et puc denunciar a la policia. Tu ho saps. Em vas robar, en tinc les proves. Tu ho saps. Et puc enviar a la presó demà mateix. Tu ho saps. Després d'explicar-ho tot al Samuel, és clar. (*Silenci llarg. JUDITH té la mirada clavada a terra. Va cap a la porta per sortir, però DAVID li barra el pas.*)

JUDITH: Deixa'm sortir.

Forcegen. DAVID *aconsegueix arrambar JUDITH de cara a una paret. Se li posa al darrere impedint que es mogui.*

DAVID, *amenaçador:* Tu no li deus haver dit res a la Sara, veritat que no? No deus haver sigut tan malparida... i tan imprudent... Seria molt dolent per tu, que l'hi diguessis, m'entens?

JUDITH: No li he dit res.

DAVID: N'estàs segura?

JUDITH: Sí.

DAVID: M'ho jures?

JUDITH: Sí, t'ho prometo.

DAVID: Més et val que sigui veritat. I ara ja saps què toca...

DAVID *obliga JUDITH a agenollar-se davant d'ell i es descorda els pantalons, amb l'objectiu que JUDITH li faci una fel·lació, però JUDITH aconsegueix aixecar-se i arribar fins a la porta. L'obre.*

JUDITH: Vés-te'n ara mateix o em poso a cridar. Jo passaré per lladre, però no crec que a la Sara li agradi sentir la meva versió dels fets. (DAVID *va cap a la porta.*) No em tornaràs a tocar. Ni un pèl.

DAVID, *abans de sortir*: I tant que et tornaré a tocar. De dalt a baix.

JUDITH: Et mataré. (DAVID *es posa a riure.*)

DAVID *surt del lavabo i entra al menjador. JUDITH s'aixeca i s'està uns segons respirant fonament.*

DAVID: Ja està. Ep, heu servit el xampany? L'has provat, Samuel?

SAMUEL: No, encara no.

JUDITH *surt del lavabo i entra al menjador.*

SARA: Farem tard amb el raïm. David, engega la tele i vine a la cuina.

SARA *surt del menjador i entra a la cuina.* DAVID *engega la televisió, que des d'ara se sentirà de fons, i després surt cap a la cuina.*

VEU DEL TELEVISOR: Falten dos minuts pel canvi d'any. Ja teniu preparat el raïm? Sobretot, no us escanyeu!

Tornen a entrar SARA i DAVID amb el raïm i plats.

SAMUEL: Ja hi tornem a ser. Un altre any.

JUDITH: Sí, un altre any. *(Es posa a riure com enfollida.)*

SAMUEL: Ja és ben net, el raïm? És que sóc una mica maniàtic, jo, amb aquestes coses.

SARA, *dissimulant que s'ha sentit ofesa:* És clar que és ben net.

DAVID: I mira, el que no mata, engreixa! *(Riu.)*

VEU DEL TELEVISOR: Falten quinze segons!

SAMUEL: Ai, senyor, quin martiri, aquesta tradició patètica.

VEU DEL TELEVISOR: Comença ja el compte enrere! Deu, nou, vuit, set, sis, cinc, quatre, tres, dos, un, comencem! Això són els quarts! Que ningú

s'equivoqui, només són els quarts! Ara! (*Se senten les campanades mentre els QUATRE mengen els raïms. Després, se sent un esclat d'alegria a la televisió, i SARA l'apaga.*)

DAVID: Bon any, gent! (SAMUEL *no diu res, pràcticament ofegat amb el raïm. Comença a tossir.* DAVID *li dóna cops a l'esquena fins que escup els raïms.*) Collons, Samuel, que t'hi has posat melons o què?

SARA: Trinc trinc! Salut! (*Brinden els QUATRE.*) Mireu, mireu pel finestral, ja han començat els focs d'artifici!

DAVID: Som-hi. Agafeu les copes.

Els QUATRE agafen les copes i van fins al finestral.

DAVID, *que obre el finestral de bat a bat:* Respirau l'aire pur!

DAVID *va fins a l'interruptor i apaga el llum. Amb prou feines es distingeixen els quatre cossos; només algunes llambregades de llum dels focs il·luminen l'estança. De cop, se sent un crit horripilant.*

SAMUEL: Però... què ha sigut, això?

SARA *encén el llum. Al menjador només hi són SARA, JUDITH i SAMUEL.*

SAMUEL: On és, el David? (JUDITH *mira neguitosa cap al finestral*. SARA *també hi adreça la mirada, lentament*. SAMUEL *també, amb cara angoixada*. S'acosten els TRES *al finestral*. Miren *cap a baix*. JUDITH *deixa anar un crit i s'abraça a SARA, que es cobreix la cara amb les mans*. SAMUEL *mira les DONES*.) Però... Però... com és possible? (JUDITH *es posa a plorar*. SAMUEL *l'aparta dels braços de SARA, la deixa a un costat, i treu les mans de la cara de SARA*.) Sara... Déu meu, el David... Ha caigut? (*Silenci*.) S'ha suïcidat?

SARA: Judith, fes el favor de deixar de plorar. Para! (JUDITH *es reprimeix les llàgrimes*.)

JUDITH: No ploro per ell. Era un fill de puta. (SAMUEL *la mira, horroritzat*.) Un fill de puta integral.

Fosc gradual.

ENTREVISTA 2

Immediatament després del fosc, en pantalla o en escena, asseguda, JUDITH. L'entrevistador no es veu, només se li sent la VEU. JUDITH sembla més gran; el pentinat i la roba són diferents, i se la veu relaxada.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: No el revelarem perquè això no s'ha de fer mai, però el final de la seva última novel·la ha creat sensació entre els lectors que ja l'han llegida.

JUDITH, *que es posa a riure*: Sobretot no el reveli, eh?

VEU DE L'ENTREVISTADOR: No pateixi. Un crític ha dit que amb aquesta novel·la vostè ha assolit, cito, «la seva plena maduresa com a escriptora». Un altre crític ha escrit que, després dels èxits enormes de les seves dues últimes novel·les, aquesta suposa un gir en la seva producció, un gir que potser li farà perdre molts lectors, però que en qualsevol cas la converteix a vostè en una referència de la

literatura actual a nivell mundial. Què en pensa, de tot això? Li fa por perdre lectors?

JUDITH: Aviam. No, no em fa por. Ara, li mentiria si li digués que tant me faria. No pas pels diners; gràcies a Déu, aquesta qüestió la tinc resolta. Però crec que a tots els escriptors ens agrada tenir com més lectors, millor. Però ja li dic que no em fa por. Sóc molt conscient del que he fet amb aquesta novel·la. Sé quin és el risc. Però també sé que era exactament el que volia fer. I n'estic enormement satisfeta.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Sembla que ningú podrà tornar a dir de vostè que és una escriptora de *best-sellers*, oi?

JUDITH, *que somriu*: No em preocupa el que diguin o el que hagin dit de mi.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Tornem al final de la novel·la, aquest final tan espectacular. No el revelarem, però sí que podem dir als nostres oients que cap al final de la novel·la es produeix un esdeveniment que té força a veure amb un episodi de la seva vida. Un personatge es llança per una finestra i es mata. Això coincideix, repeteixo, amb un episodi de la seva vida personal, tal com explica la seva biografia «oficial», per dir-ho així, una biografia que vostè mateixa ha qualificat de «molt ajustada a la veritat de la meua vida», la biografia de Rebeca Juïc. Aquest episodi va passar ja fa anys, uns deu anys...

JUDITH: Dotze.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Dotze anys. Es pot dir que som davant d'una novel·la autobiogràfica?

JUDITH: En absolut. Rotundament, no. Sí, és veritat, aquell episodi de la meua vida, com diu vostè, és un record que m'ha servit per fer un gir final en la història de la novel·la. Però res més.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Segons Rebeca Juïc, una nit de Cap d'Any, vostè i el que aleshores era el seu company sentimental van sopar a casa d'uns amics, i després de mitjanit, l'amfitrió es va llançar per una finestra i es va matar.

JUDITH: Sí. No em resulta agradable parlar d'aquest tema, però si hi té interès...

VEU DE L'ENTREVISTADOR: No és el meu interès, sinó l'interès dels nostres oïdors, el que em mou a fer aquestes preguntes. Vostè deu comprendre que un esdeveniment com aquest no és una cosa que passi habitualment en la vida de la gent.

JUDITH: Ho comprenc perfectament.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Quan vostè utilitza a la novel·la aquell episodi de la seva vida, ho fa per exorcitzar algun dimoni? Ho fa en part per superar el mal record, el trauma, si és que es va produir un trauma?

JUDITH: No, no. Només l'he utilitzat perquè em venia molt bé dintre de la història, i he agafat un record que tenia a mà. No. A mi el que em va servir per exorcitzar aquell dimoni, com diu vostè, va ser la

fe. Ja sap que jo sóc una persona religiosa. Sóc creient. La fe m'ha ajudat en moltes coses. També m'ha ajudat molt en la meua vida el tai txi. El practico des de fa més de deu anys. I de tot allò que va passar ara fa dotze anys, miri, el que em sap més greu és com van anar les coses a partir d'aleshores. El que havia sigut el meu company es va morir en un accident de trànsit dos anys després d'aquella nit de Cap d'Any. Ho vaig sentir; ja feia temps que no estàvem junts, però ho vaig sentir. I també em va saber molt de greu perdre de vista la meua amiga, la dona de l'home que es va matar. Vam mantenir la relació uns anys, però després ella se'n va anar a viure a una illa del Pacífic. Ho vaig saber perquè em va enviar una postal. No n'he sabut mai més res.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Ho explica afligida. M'equivoco?

JUDITH: Va ser la millor amiga que he tingut.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Es va celebrar un judici per aquells fets. Vull dir els d'aquella nit de Cap d'Any.

JUDITH: Sí.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: La família de l'home mort sempre va defensar la tesi que algú l'havia assassinat. Això també ho recull la biografia de Rebeca Juïc.

JUDITH: Sí, i com s'explica en aquesta biografia el cas es va tancar sense cap inculpació. Li fa res si

canviem de tema? Com deu comprendre, per mi va ser una cosa molt desagradable, tot plegat, i no em ve de gust recordar-ho.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Entesos. Canviem de tema. Per quan, el Nòbel de Literatura? El desitja? L'espera? Creu que té opcions fermes?

JUDITH, *que riu, complaguda*: El Nòbel? No, no. No hi he pensat mai. De debò.

Fosc a la pantalla o en escena.

TERCERA VARIACIÓ

A prop de la porta del menjador, drets, JUDITH, SARA, DAVID i SAMUEL. JUDITH i SAMUEL van amb roba d'abric.

SARA: Doneu-me els abrics. Dóna'm, Judith. (SAMUEL i JUDITH li donen els abrics.)

JUDITH: Sento que arribem tan justos d'hora. El Samuel ha sortit tard de la feina.

SAMUEL: No he pogut sortir abans. La vida d'un comptable d'una empresa elèctrica és molt dura, fins i tot la tarda de la nit de Cap d'Any.

SARA: No patiu, tot just fa una estoneta que hem acabat de preparar el sopar.

DAVID: Veniu cap aquí (*assenyala cap a la taula*). Heu trobat gaire trànsit?

SAMUEL: No gaire, els carrers estaven força nets.

DAVID: Ja és estrany.

SARA: Serà millor que vagi a buscar els aperitius.

SARA *surt del menjador i entra a la cuina. Prepara uns aperitius.*

SAMUEL, *que s'acosta a les cortines: Puc? (Fa un gest cap a DAVID, que fa que sí amb la copa. Obre les cortines. Respira fonament i mira enfora.)* Hum. Magnífic.

DAVID: Nois, perdoneu, però he d'anar a pixar. Ja torno.

DAVID *surt del menjador i entra al lavabo per orinar. SAMUEL torna a fer una llambregada al buit i després tanca les cortines i torna al costat de la taula.*

SAMUEL: És un privilegi, tenir uns amics així. (*S'asseu a taula.*)

JUDITH: Ho dius amb ironia?

SAMUEL: No.

JUDITH: Amb sarcasme, doncs.

SAMUEL: No, no. Ho he dit de debò; ho penso. És un privilegi, tenir uns amics així.

JUDITH: Com, així?

SAMUEL: Ja ho saps, amb pasta. Amb molta pasta.

JUDITH: El David no ve de família rica, i la Sara encara menys.

SAMUEL: Ja ho sé, ja: són nous rics. (*Fa una rialleta sarcàstica.*) Bé, de fet és el David, que és un nou ric. Amb tots els tics.

JUDITH: Es pot saber què hi fem, aquí, si de seguida que pots et poses a criticar-los?

SAMUEL: No els critico. Era una descripció. Una descripció del seu estatus social: classe mitjana-alta de recent ascensió, nous rics. Nosaltres som, simplement, classe mitjana. A seques.

JUDITH: El teu problema, Samuel, és que els tens enveja.

SAMUEL: Què dius, enveja, jo?

JUDITH: Sí. Et rosega l'envveja.

SAMUEL: No em rosega l'envveja. Que m'agradaria tenir la pasta que té aquest tio? Sí, és clar que sí. Que m'agradaria tenir una empresa amb la tira de treballadors? Sí, és clar que sí. Però no canviaria el meu cervell pel del David, t'ho ben asseguro.

SARA surt de la cuina i entra al menjador. Deixa una plata amb els aperitius sobre la taula.

SARA: Així m'agrada, que comenceu a beure. I el David, on és?

DAVID surt del lavabo i entra al menjador:

DAVID: Ja sóc aquí. (*Els QUATRE mengen.*)

SAMUEL: A on el teniu, el Daniel?

SARA: De farra. Però espero que no la faci massa grossa. Ha anat amb uns amics a casa d'un a passar la nit. Com a mínim, si s'emborratxa, després no agafarà la moto.

JUDITH: Ja té moto, el Daniel? Quants anys té?

SARA: En farà disset el mes de febrer.

JUDITH: Carai, ja és un homenet.

SARA: Sí, noia, i això em fa més vella a mi.

JUDITH: Apa.

SARA: Sí, és així.

SAMUEL: És que us hi vau posar aviat, vosaltres. En tenies vint-i...?

SARA: Vint-i-tres. Però ja sabeu que no és que ens hi poséssim. Simplement es va trencar el condó.

SAMUEL: Tu sempre tan directa. (*JUDITH es treu un mocador de paper de la seva bossa de mà i s'eixuga els ulls.*)

SARA: Judith, què t'agafa?

JUDITH: Perdoneu. (*Reprimeix unes llàgrimes.*) Sóc tonta. Però en pensar en el Daniel, que ja és tan gran, he pensat que jo mai podré tenir un homenet com ell. Ni un bebè.

SARA, *que s'aixeca i abraça JUDITH per l'esquena:*
Hi ha moltes coses importants a la vida, a part dels fills. T'ho dic jo.

JUDITH: Tu en tens un, de fill, i et va venir inesperadament. Jo no en tinc ni en puc tenir.

SARA: Va, carinyo, vinga...

JUDITH: Estic bé. Estic bé, Sara, gràcies. (*SARA es torna a seure.*)

DAVID, a SARA: I si portem el peix, mama?

SARA: Ara hi vaig. I no em diguis «mama». No sóc la teva mare. Per sort. (*SARA s'aixeca i recull plats.*)

DAVID li *dóna un copet al cul, es posa a riure i pica l'ullet a SAMUEL, que se sent violent i tens, però ho intenta dissimular. JUDITH s'aixeca i ajuda amb els plats.*)

JUDITH: Ja t'ajudo, Sara.

SARA: No cal, deixa-ho. Els que no s'aixecaran seran els homes, és clar. Només faltaria.

DAVID: Exacte: només faltaria. (*Esclata en una riallada.*)

Les DUES DONES surten del menjador i entren a la cuina, on preparen els plats de peix.

DAVID: Està bona, eh?

SAMUEL: Qui?

DAVID: La meva dona. Quin cul que té, oi?

SAMUEL: Si tu ho dius.

DAVID: Va, vinga, Sam, no dissimulis, ja he vist com te'l miraves. (*Riu.*) Bé, la Judith tampoc està gens malament. Tenim bon gust, tu i jo, eh?

SAMUEL: No em diguis Sam. Et dic jo Dav?

DAVID, *després d'un instant de sorpresa*: No t'ho agafis així, home. Samuel. Que et molesta, que parli de les nostres dones?

SAMUEL: No, no, tu mateix.

DAVID, *que serveix vi a SAMUEL*: Té, beu vi, Samuel. És bo, eh?

SAMUEL: Magnífic.

DAVID: Salut? (*Alça la copa. Beu, satisfet.*)

SAMUEL: Salut.

SARA i JUDITH surten de la cuina i entren al menjador, amb la plata de peix i plats. Comencen a servir.

SARA: Deixa, Judith, deixa, ara ja ho puc fer jo. Avui tu ets la convidada a casa meva. Bé, vull dir que tu i el Samuel sou els nostres convidats. Per cert, després feu-me pensar que us vull ensenyar un quadre que hem comprat. És preciós. L'hem penjat al dormitori. (*Serveix.*)

DAVID, a SARA: Saps en Moisès?

SARA: En Moisès? Quin Moisès?

DAVID: Sí, dona, aquell nano que treballava al banc, a la nostra oficina. (*A SAMUEL i JUDITH:*) Era un tio molt trempat, molt de la broma. Però treballant anava com un gínjol.

SARA: Que ja no treballa al banc?

DAVID: No, tu. Va plegar fa tres dies. Bé, plegar és una manera molt amable de dir-ho. El tio va marxar sense dir adéu a ningú. A la francesa. Ha desaparegut. Això sí, abans d'anar-se'n se'n va emportar un milió i mig d'euros.

SARA: La mare d'en... Qui ho havia de dir, d'en Moisès!

DAVID: Ja veus, tu, un kilo i mig a la cartera, fot el camp i atrapeu-me si podeu.

SARA: Que és espavilat. Mireu, si us he de dir la veritat, no em sembla del tot malament. A la fi aquests dels bancs estan podrits de calés.

DAVID: No et sembla malament? Doncs a mi sí. Imagina't que això em passés a mi. Que un treballador meu fes això.

SARA: No és el mateix.

SAMUEL: Doncs per mi aquest tio, en Moisès, és un heroi.

DAVID: Un heroi? Au, va.

SAMUEL: Un heroi de la cultura moderna. O postmoderna. Si el tingués aquí davant meu ara mateix, el felicitaria. I li demanaria un autògraf. És exactament el que jo voldria fer. Tal com jo penso, els diners són un bé col·lectiu. En aquesta societat estan repartits de manera que alguns en tenen molts i d'altres en tenen pocs, però conceptualment, materialment no però conceptualment sí, els diners són un bé col·lectiu, és un bé de tots, i en una societat ideal els hauríem de compartir.

DAVID, *que fa veure que enumera alguna cosa*: Això fa ferum de comunisme.

SAMUEL: No, no és comunisme.

DAVID: Tu el que vols dir és que, per exemple, jo hauria de repartir els meus diners amb un pobre, no?, perquè són tan seus com meus. Demà m'afaitaràs.

SAMUEL: No. Seguint amb el teu exemple, no es tracta que repartissis els diners amb un pobre, sinó que el pobre es quedés amb els teus diners, que a partir

d'ara passessin a ser d'ell. Compte, que no estic parlant materialment, només conceptualment. És una mera suposició.

DAVID: Encara que sigui «conceptualment», no m'agrada gens. Els diners s'han de guanyar, ningú te'ls regala.

SAMUEL: Hi estic d'acord. Te'ls has de guanyar.

SARA: M'ajudes a portar les coses a la cuina, David?

JUDITH, *que s'aixeca precipitadament*: Deixa, ja t'ajudo jo.

SARA: Ni parlar-ne. El David necessita aixecar-se, eh que sí, David? Si no li quedarà el cul quadrat. (DAVID *s'aixeca i ajuda a recollir.*) Anem a la cuina a rentar els plats. Hi estarem només uns minuts. Tu véns amb mi, David, així en farem més via.

JUDITH: Et puc ajudar jo, de debò.

SARA, *taxativa*: No. Anem, David. (Assenyala cap a un equip de música.) Poseu música, si voleu.

SARA *i* DAVID *surten del menjador i entren a la cuina. DAVID renta plats mentre SARA prepara rebosteria.*

SAMUEL: Estàs bé?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: T'has posat a plorar. Estàs sensible, avui.

JUDITH: Potser sí. Et molesta?

SAMUEL: No, és clar que no. Jo respecto molt la sensibilitat femenina.

JUDITH: Ah, o sigui que tu penses que plorar és cosa de dones?

SAMUEL: No, no he dit això.

SAMUEL va fins a l'equip de música, remena els CDs i en posa un. Se sent una música. S'asseu a taula i agafa la copa de vi, pensarós. SARA surt de la cuina i entra al menjador amb la rebosteria.

SARA: Voilà! Us agrada, la rebosteria?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: Oh, i tant.

SARA: Samuel, sisplau, pots anar a la cuina a buscar el xampany? El David te'l donarà.

SAMUEL: Xampany? Qui ho hauria dit...

SAMUEL surt del menjador i entra a la cuina.

JUDITH: Està tot preparat?

SARA: Tot preparat. No et preocupis. Fes lloc per la rebosteria, sisplau.

SAMUEL torna a entrar al menjador amb el xampany.

SAMUEL: Xampany francès, sí senyor. Moet Chandon. És clar.

JUDITH: Perdoneu-me. (Somriu.) Tinc pis.

JUDITH surt del menjador i va al lavabo. S'asseu a la tassa del vàter per orinar. Penombra al menjador i llum al lavabo. DAVID surt de la cuina i entra al lavabo. JUDITH s'aixeca precipitadament de la tassa i es tapa. DAVID es queda quiet, cobrint la porta amb el seu braç, amb un somriure arrogant a la cara. Penombra al lavabo i llum al menjador.

SAMUEL: A la fi sols. Salut.

SARA: Ssst. Ens podrien sentir. El David és a la cuina, però pot venir en qualsevol moment.

SAMUEL: No vindrà. (*S'acosta a SARA i li acaricia la galta. Després, va baixant la mà fins a acaronar-li els pits.*) Estàs molt atractiva, aquesta nit.

SARA: Samuel, sisplau. Hem d'anar amb compte. Només faltaria...

SAMUEL: No pateixis.

SARA: El David és molt primitiu. Ja ho saps.

SAMUEL: Que vigili, que potser el mataré jo a ell. (*Somriu sarcàsticament.*) No vull continuar amb aquesta farsa. No ho suportó més.

SARA: Tu ets capaç de suportar això i molt més.

SAMUEL: Se'ns està acabant el temps.

SARA, *sorpresa*: El temps, de què? Tenim tot el temps del món.

SAMUEL: No, no tenim tot el temps del món. Tu estàs a punt de fer quaranta anys. I jo vull un fill. Un fill teu. (*L'abraça.*)

SARA, *que se'l treu de sobre*: Deixa'm estar, Samuel.

I prou, d'això. Ja t'he dit que no penso tenir cap més fill.

SAMUEL: Em vas dir que t'ho rumiaries.

SARA: Doncs ja m'ho he rumiat. No vull cap més fill, i punt.

SAMUEL: No vols un fill meu?

SARA: No vull cap més fill de ningú. (*Silenci.*)

SAMUEL: Traïdora.

SARA: Traïdora, jo? Samuel, per l'amor de Déu! Tu m'estimes? M'estimes, Samuel? (*Se li acosta, desafiadora.*) Saps què penso, de vegades? Que potser sí, que m'estimes una mica, però el que més desitges són diners. Els meus diners. Els diners que li traurem al David si em divorcio d'ell.

SAMUEL: No diguis bestieses. (*Beu de la copa. Irònic:*) De fet, això de matar-lo no seria pas una mala idea. L'elimino, i ja està: tu i jo ens podem casar i portem l'empresa junts.

SARA: I serem sempre feliços i menjarem anissos, no?

SAMUEL: Més o menys.

SARA: I la Judith?

SAMUEL: Deixa-la estar, la Judith. Ja s'espavilarà.

SARA: Saps què passa, Samuel? Que la Judith no solament és la teva companya, sinó que també és la meva amiga. La meva millor amiga. No saps com me n'he arribat a sentir, de culpable, per tenir una relació amb tu. I no pel David, no. Per la Judith.

SAMUEL: Jo també. Però deixem-ho estar. Deixem la Judith a una banda.

SARA: No la puc deixar a una banda. No l'hi puc deixar més.

SAMUEL: Sara, jo t'estimo.

SARA: Tu voldries tenir el lloc del David. Al llit del David, sí; però sobretot al capdavant de l'empresa del David. Però això no és possible.

SAMUEL: No siguis injusta amb mi, Sara.

DAVID surt del lavabo i entra al menjador. JUDITH s'aixeca i s'està uns segons respirant fonament.

DAVID: Ja està. Ep, heu servit el xampany? L'has provat, Samuel?

SAMUEL: No, encara no.

JUDITH surt del lavabo i entra al menjador.

SARA: Farem tard amb el raïm. David, engega la tele i vine a la cuina.

SARA surt del menjador i entra a la cuina. DAVID engega la televisió, que des d'ara se sentirà de fons, i després surt cap a la cuina.

VEU DEL TELEVISOR: Falten dos minuts pel canvi d'any. Ja teniu preparat el raïm? Sobretot, no us escanyeu!

Tornen a entrar SARA i DAVID amb el raïm i plats.

SAMUEL: Ja hi tornem a ser. Un altre any. *(Es posa a riure com enfollit.)*

VEU DEL TELEVISOR: Falten quinze segons!

DAVID: Me les empassaré totes amb pinyol i tot.

VEU DEL TELEVISOR: Comença ja el compte enrere!
Deu, nou, vuit, set, sis, cinc, quatre, tres, dos, un, comencem! Això són els quarts! Que ningú s'equivoqui, només són els quarts! Ara! *(Se senten les campanades mentre els QUATRE mengen els raïms. Després, se sent un esclat d'alegria a la televisió, i SARA l'apaga.)*

DAVID: Bon any, gent! *(SAMUEL no diu res, pràcticament ofegat amb el raïm. Comença a tossir. DAVID li dóna cops a l'esquena fins que escup els raïms.)* Collons, Samuel, que t'hi has posat melons o què?

SARA: Jo me'ls he menjat tots.

JUDITH, *amb la boca plena*: Jo encara en mastego.

SARA: Trinc trinc! Salut! *(Brinden els QUATRE.)*
Mireu, mireu pel finestral, ja han començat els focs d'artifici!

DAVID: Som-hi. Agafeu les copes.

Els QUATRE agafen les copes i van fins al finestral.

DAVID, *que obre el finestral de bat a bat*: Respireu l'aire pur!

DAVID *va fins a l'interruptor i apaga el llum. Amb prou feines es distingeixen els quatre cossos; només algunes llambregades de llum dels focs il·luminen l'estança. De cop, se sent un crit horripilant. SARA encén el llum. Al menjador només hi són SARA, JUDITH i SAMUEL. JUDITH mira neguitosa cap al finestral. SARA també hi adreça la mirada, lentament. SAMUEL també, amb cara angoixada. S'acosten els TRES al finestral. Miren cap a baix. JUDITH deixa anar un crit i s'abraça a SARA, que es cobreix la cara amb les mans. SAMUEL mira les DONES. JUDITH es posa a plorar. SAMUEL l'aparta dels braços de SARA, la deixa a un costat, i treu les mans de la cara de SARA.*

SAMUEL: Sara... Déu meu, el David... Ha caigut? *(Silenci.)* S'ha suïcidat?

SARA: Tu saps que no s'ha suïcidat, Samuel.

SAMUEL: Ja ho sé. No, no s'ha suïcidat.

Fosc gradual.

ENTREVISTA 3

Immediatament després del fosc, en pantalla o en escena, assegut, SAMUEL. L'entrevistador no es veu, només se li sent la VEU. SAMUEL està tens.

SAMUEL: No sé, uns minuts.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Quants minuts, exactament?

SAMUEL: M'és impossible de dir. No vaig estar mirant el rellotge tota l'estona. Tenia altra feina.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Quan diu que la dona que llavors era la seva companya sentimental va tenir un atac de nervis, a què es refereix, exactament?

SAMUEL: Doncs un atac de nervis. Es va posar a plorar, a cridar, a donar cops...

VEU DE L'ENTREVISTADOR: A donar cops? Va donar cops?

SAMUEL: Sí.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: A qui?

SAMUEL: A ningú. Donava cops al sofà, a la taula.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Sofà? Ha dit sofà? En aquell menjador no hi havia cap sofà. M'ho pot confirmar?

SAMUEL, *que dubta*: No, no hi havia cap sofà.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Com podia donar cops a un sofà que no hi era? Li recordo que està sota jurament.

SAMUEL: No volia dir que donés cops a cap sofà en concret, sinó que donava cops a les coses, no sé, als mobles, la taula, les cadires... Jo prou feina vaig tenir a calmar-la.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Li tornaré a repetir la pregunta. La seva excompanya, en el seu atac de nervis, va picar algú?

SAMUEL: No, ja li he dit que no.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Un atac de nervis ben estrany, aquest, si es pot dirigir la violència contra les coses però evitar-la contra les persones. (SAMUEL *fa una ganyota d'impaciència.*) Proseguim. Pot confirmar que, tal com ha explicat l'esposa de la víctima, l'ambulància va trigar uns deu minuts a arribar?

SAMUEL: Sí, una cosa així. Ho tinc tot una mica confòs, va ser tan brutal...

VEU DE L'ENTREVISTADOR: I com és possible que durant aquests deu llargs minuts, deu llarguíssims minuts en una situació així, ni a vostè ni a l'esposa de la víctima se'ls va acudir de baixar al carrer per auxiliar-la?

SAMUEL: Era evident que el David ja era mort. Els tres ho sabíem.

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Però vostè no creu que en una situació com aquesta allò normal, l'impuls natural és de sortir corrents a intentar fer alguna cosa?

SAMUEL: Quan nosaltres tres vam sortir del dormitori, havia passat una estona des que el David s'havia llançat per la finestra. No ho vam veure, no va ser immediat, no ens va agafar per sortir corrents a ajudar-lo. Des de dalt vam veure que era mort, vam intentar calmar-nos, sobretot que la Judith es calmés, i la Sara va trucar a una ambulància.

VEU DE L'ENTREVISTADOR, *amb cara de satisfacció*: Escolti: em pot dir com sap vostè que havia passat una estona entre que la víctima es va llançar per la finestra i que vostès tres van sortir del dormitori? Com ho pot saber, això?

SAMUEL, *després d'uns instants de silenci*: Home, bé va haver de passar una estona, no? No sé si van ser uns segons o uns minuts, no sé quan exactament el David es va llançar per la finestra, però va ser (*èmfasi*) *abans* que nosaltres tres tornéssim al menjador.

VEU DE L'ENTREVISTADOR, *després d'un sospir*: Vostè era amant de l'esposa de la víctima. L'esposa de la víctima així ho ha declarat. Ens ho pot confirmar?

SAMUEL: Sí.

Fosc a la pantalla o en escena.

PUZLE FET

En aquest «puzle complet», totes les intencions dels actors i actrius estaran més marcades que en les escenes precedents. Partint del mateix to, la mateixa gestualitat i el mateix moviment, faran més evidents la situació i les relacions entre ells; pujaran un grau el nivell de comunicació actoral.

A prop de la porta del menjador, drets, JUDITH, SARA, DAVID i SAMUEL. JUDITH i SAMUEL van amb roba d'abric.

SARA: Doneu-me els abrics. Dóna'm, Judith. (SAMUEL i JUDITH li donen els abrics.)

JUDITH: Sento que arribem tan justos d'hora. El Samuel ha sortit tard de la feina.

SAMUEL: No he pogut sortir abans. La vida d'un comptable d'una empresa elèctrica és molt dura, fins i tot la tarda de la nit de Cap d'Any.

SARA: No patiu, tot just fa una estoneta que hem acabat de preparar el sopar.

DAVID: Veniu cap aquí (*assenyala cap a la taula*).

Heu trobat gaire trànsit?

SAMUEL: No gaire, els carrers estaven força nets.

DAVID: Ja és estrany.

SAMUEL: Sí. (*Silenci breu.*) És curiós, aquest any no fa gens de fred.

SARA: Si això continua així, acabarà l'hivern i no n'haurà fet.

JUDITH: Seria una pena. A mi m'agrada el fred.

SARA: A mi també.

DAVID: Què dieu, el fred és horrible! Tan bé que s'està a l'estiu, amb aquella escalforeta...

SARA: Aquella calor espantosa, deus voler dir. Jo m'estimo més el fred que la calor: si fa fred, t'abrigues més i ja està, però si fa molta calor no hi pots fer res.

SAMUEL: Això ho diu molta gent. Però també es podria dir al revés: si fa calor, et treus roba i ja està, però si fa molt fred no hi pots fer res.

JUDITH: Em sembla que has manipulat alguna cosa.

SAMUEL: Tan manipuladora és una frase com l'altra.

DAVID: Mireu, jo a l'estiu no m'he refredat mai. L'hivern és una merda, sempre amb els refredats i la grip dels collons.

SARA: Serà millor que vagi a buscar els aperitius.

SARA surt del menjador i entra a la cuina. Prepara uns aperitius.

DAVID: Una miqueta de vi blanc, per començar?

SAMUEL: No et diré pas que no.

DAVID: Faràs ben fet. (*Serveix vi a SAMUEL.*) Tu en vols, Judith?

JUDITH: Una mica. Gràcies.

DAVID, *que li omple la copa*: Vinga, dona, aviam si no et pots emborratxar un dia! (*Riu.*)

SAMUEL: Heu canviat les cortines del finestral, no?

DAVID: Sí. Molt observador.

JUDITH: M'agraden molt, aquestes.

SAMUEL: Però les d'abans estaven molt bé, i eren gairebé noves. Com és que les heu canviades?

DAVID: Les hem hagut de canviar perquè eren transparents.

SAMUEL: I què? Es veia una vista magnífica sobre la ciutat. (*S'acosta al finestral.*) Era esplèndid.

DAVID, *que s'hi acosta, mentre JUDITH es queda al costat de la taula*: A la Sara li feia venir vertigen. Ja saps com són les ties, estan carregades de manies. Deia que quan hi passava per davant veia el buit i es marejava. Total, que hem hagut de posar aquestes que tapen la vista.

SAMUEL: Puc? (*Fa un gest cap a DAVID, que fa que sí amb la copa. Obre les cortines. Respira fonamentalment i mira enfora.*) Hum. Magnífic.

DAVID: Eh que sí? La vista és la que ens va fer acabar de decidir de comprar aquest àtic dúplex.

SAMUEL: Un àtic dúplex a l'eixample. Qui pogués.

JUDITH: Vigileu, no us hi acosteu massa.

DAVID: No pateixis! És patidora, la teva dona, eh? No pateixis, que si caigués pel forat estendria les ales! (Riu.) Nois, perdoneu, però he d'anar a pixar. Ja torno.

DAVID *surt i va al lavabo. S'encén el llum del lavabo.* SAMUEL *continua dret. Al costat de la taula, dreta,* JUDITH. *Beuen el vi blanc.*

SAMUEL: És un privilegi, tenir uns amics així. (*S'asseu a taula.*)

JUDITH: Ho dius amb ironia?

SAMUEL: No.

JUDITH: Amb sarcasme, doncs.

SAMUEL: No, no. Ho he dit de debò; ho penso. És un privilegi, tenir uns amics així.

JUDITH: Com, així?

SAMUEL: Ja ho saps, amb pasta. Amb molta pasta.

JUDITH: El David no ve de família rica, i la Sara encara menys.

SAMUEL: Ja ho sé, ja: són nous rics. (*Fa una rialleta sarcàstica.*) Bé, de fet és el David, que és un nou ric. Amb tots els tics.

JUDITH: Es pot saber què hi fem, aquí, si de seguida que pots et poses a criticar-los?

SAMUEL: No els critico. Era una descripció. Una descripció del seu estatus social: classe mitjana-alta de recent ascensió, nous rics. Nosaltres som, simplement, classe mitjana. A seques.

JUDITH: El teu problema, Samuel, és que els tens enveja.

SAMUEL: Què dius, enveja, jo?

JUDITH: Sí. Et rosega l'enveja.

SAMUEL: No em rosega l'enveja. Que m'agradaria tenir la pasta que té aquest tio? Sí, és clar que sí. Que m'agradaria tenir una empresa amb la tira de treballadors? Sí, és clar que sí. Però no canviaria el meu cervell pel del David, t'ho ben asseguro.

JUDITH: No, això millor que no. (*Silenci.*)

SAMUEL: Renoï, quin vi.

JUDITH: Bo?

SAMUEL: Impressionant. L'has tastat?

JUDITH: Espera. (*S'asseu a la taula i fa un glop.*) És que no hi entenc. I de blancs, encara menys. Però m'agrada. És fresc.

SAMUEL: És de primera. (*Agafa l'ampolla i llegeix.*) Un bordeus. Extraordinari. Deu costar un ull de la cara. (*Mira JUDITH gairebé de reüll.*) Brindem?

JUDITH: Brindem.

Brinden. SARA surt de la cuina i entra al menjador. Deixa una plata amb els aperitius sobre la taula.

SARA: Així m'agrada, que comenceu a beure. I el David, on és? És ben bé que aquest home no té maneres, mira que deixar-vos sols...

SAMUEL: Ha anat al lavabo.

SARA: Doncs es podia haver esperat que jo tornés, no li devia venir d'aquí. Us agrada aquest vi?
(*S'asseu.*)

SAMUEL: Sí, molt. És superb.

SARA: L'ha triat el David. Jo m'estimava més servir un còctel per començar, però com sempre, ha decidit ell. Si no el deixés decidir, no sé què passaria. Però si voleu una altra cosa, demaneu-ho, com a casa vostra, ja ho sabeu. Una cervesa, vi rosat, un biter...?

JUDITH: No, Sara, gràcies. Ens va molt bé aquest vi, no t'hi amoïnis.

SARA: Ja podeu començar.

JUDITH: No esperem el David?

SARA: No cal. Comencem, vinga. (*Agafen unes torradetes amb paté i mengem.*)

JUDITH: Hum! Delicioses. Sara, ets una artista.

SARA: Gràcies. És de pot, ja ho saps. La qüestió es triar la millor marca.

SAMUEL: La més cara.

SARA: És el mateix.

DAVID *surt del lavabo i entra al menjador. Mentre entra, es corda la bragueta.*

DAVID: Ja sóc aquí.

SARA: David, rei, et costaria molt cordar-te la bragueta (*èmfasi:*) *abans* de sortir del lavabo?

DAVID: Si no han vist res... (A SAMUEL:) Oi que no heu vist res que no haguéssiu de veure? (*Riu mentre s'asseu.*)

SARA: Potser s'haurien fet un tip de riure.

DAVID: Què vols dir? (*Els QUATRE mengen.*)

JUDITH, *enriolada*: Això em fa pensar en una cosa que vaig llegir en una entrevista que li van fer a la Susan Sontag. Ella deia: com es fa per saber que un home que surt del lavabo és espanyol? Doncs molt fàcil: si quan ja és a fora del lavabo, l'home s'està cordant la bragueta ostentósament, així (*fa un gest de pujar una cremallera visiblement*), orgullós, amb cara de satisfet, llavors segur que és espanyol. (*Es posa a riure. DAVID la mira amb un somriure sarcàstic, JUDITH se n'adona i es calla de cop.*)

DAVID: I qui és aquesta Susan Sontag, si es pot saber?

SARA: És una escriptora.

DAVID: Ja.

SARA: Què estàs llegint, ara, Judith?

JUDITH: Doncs... tres coses alhora.

SARA: Tres? Ja t'hi aclareixes?

JUDITH: Sí, i tant. De fet, són gèneres diferents. Un llibre de relats, un de poemes i un d'assaig. Seria incapaç d'estar llegint dues novel·les al mateix temps, per exemple. Però així sí: combino els relats amb els poemes i l'assaig.

SARA: De què va, el llibre d'assaig?

SAMUEL: De curanderos i coses així.

JUDITH: No va de curanderos. Samuel, no ridiculitzis el que a mi m'agrada. (A SARA:) De medicina alternativa.

SARA: Medicina alternativa?

JUDITH: Sí. Sistemes de curació alternatius a la medicina oficial.

SARA: Sí, ja sé què és la medicina alternativa. Només és que m'estranya que llegeixis sobre aquest tema, i no coses de literatura.

JUDITH: Bé, per la literatura ja tinc els relats i el llibre de poemes, però de tant en tant em ve de gust llegir una altra cosa.

SARA: No sé d'on treus el temps de llegir tant, treballant com treballes, i després hi ha la feina de la casa, i tot plegat...

JUDITH: M'entusiasma llegir, ja ho saps. Potser és el més important de la meva vida.

SARA: Ja, ja ho sé, però vull dir que no sé d'on treus el temps.

JUDITH: No tinc fills. (*Es fa un silenci.*) Suposo que si tinguéssis fills no tindria tant de temps.

SARA: Bé, depèn de l'edat. A mi el Daniel ja no m'ocupa gaire temps. Maldecaps, sí que me'n dóna, això sí, però em fa l'efecte que els maldecaps amb els fills duren tota la vida. I de qui és el llibre de relats?

JUDITH: Borges. Estic llegint tots els seus contes.

És impressionant. Aquests últims dies he rellegit «Emma Zunz» unes quantes vegades.

SARA: Explica'ns-el.

JUDITH: Ara?

SARA: Va, sí, explica'l.

SAMUEL, *avorrit*: Posa'm més vi, sisplau, David.

(DAVID *n'hi posa.*)

JUDITH: Doncs bé. Va d'una noia que es diu Emma, Emma Zunz. És de família jueva; de fet, tots els personatges de la història són jueus. És una noia molt jove, tímida, li fan por els nois, és verge, és clar. Un dia rep una carta on la informen que el seu pare ha mort. Ella sap que el pare s'ha suïcidat, perquè havia sigut acusat d'un desfalç, acusat falsament, perquè el culpable va ser l'amo de la fàbrica on ella ara treballa. Quan rep la notícia de la mort del pare, decideix venjar-se de l'amo, Loewenthal, es diu. Això encara no ho sabem, no ho sabrem fins al final. Però sabem que té un pla, i que l'ha d'executar minuciosament. Se'n va al port. Allà, tria un mariner; ens l'hem d'imaginar lleig i brut. Van a una habitació i carden. El mariner la paga, perquè es pensa que l'Emma és una prostituta, però ella trenca els diners. És molt bo quan diu que de seguida se'n penedeix d'haver-ho fet, perquè és un acte de supèrbia. Després se'n va a veure el Loewenthal; a la fàbrica hi ha vaga, i l'Emma ha quedat amb ell suposadament per

delatar alguns companys. Però quan hi arriba, li pren la pistola del calaix, ella ja ho sap que ell allà hi té una pistola, i el mata. Després agafa el telèfon i diu a la policia que el Loewenthal l'ha intentat violar. L'última frase és sensacional: diu que la història que explicava l'Emma era en gran part autèntica, només que «sólo eran falsas las circunstancias, la hora y uno o dos nombres propios». Genial.

DAVID: Ja està?

JUDITH: Sí. Ja està.

DAVID: Doncs no l'he entès. (A SAMUEL:) Noi, això de la literatura és una bona tocada d'ous. Em sembla que jo no he llegit mai cap llibre sencer. Ni tampoc m'ha fet falta. La gent llegeix coses que no són veritat i se les empassa. És absurd.

JUDITH: No són veritat, però ho podrien ser. En certa manera, són més veritat que moltes coses de la vida real.

DAVID: Una tocada d'ous, ja t'ho dic jo.

SARA: David, calla o seré jo qui te'ls tocaré ben tocats.

DAVID: Què? Només donava la meva opinió.

SARA: Hi ha opinions que és millor no expressar-les. A més a més, algun dia la Judith serà rica i famosa gràcies a la literatura. Serà una novel·lista coneguda arreu del món.

JUDITH: No siguis tan optimista.

SARA: No és optimisme. Ja ho veuràs.

JUDITH: Gràcies, Sara.

SARA: De res, reina. Estàs escrivint? Digue'm que sí.

JUDITH: No, ara com ara no. Però tinc una idea. Crec que és una bona idea. Una idea per una novel·la.

SARA: Genial.

DAVID: Us agrada, el vi?

SAMUEL: Sí, molt.

JUDITH: Sí.

SARA, *que fa un glop llarg i escura la copa*: Hum, que bo.

DAVID: Aviam si t'emborratxaràs.

SARA: Fa gairebé vint anys que no m'emborratxo. La Judith se'n recordarà. Te'n recordes, Judith? Era el segon any que érem al pis, a final de curs. Els del consell d'estudiants van organitzar una macrofarrà, llavors en dèiem així, a la teva facultat, a Lletres. Ens vam posar a beure cerveses com beneïtes, una darrere l'altra, i ens vam posar cegues. Una de les imatges que tinc d'aquella nit és tu que no t'aguantaves dreta i vas caure a terra, i jo i un company d'Econòmiques, Aaron es deia, et vam haver de portar al pis. (*Riu.*)

JUDITH: Sara, això m'ho has explicat moltes vegades, i ja saps que no me'n recordo de res. A partir de la quarta o la cinquena cervesa, no me'n recordo de res. I com va anar, allò de l'accident? Fes-me memòria.

SARA: Després de deixar-te al pis, el cosí de l'Aaron ens va venir a buscar amb cotxe per portar-nos a la disco. Com es deia, aquella disco...

JUDITH: Boomerang.

SARA, *que somriu*: Ah sí, el Boome. Quants dijous allà invertits. Doncs el paio anava més mamat que jo i l'Aaron junts, i es va posar a córrer com un boig. Jo estava massa beguda per ser conscient del perill. Ens vam estibar contra uns senyals de trànsit que havien posat per tallar la carretera. El conductor no es va fer res. Jo em vaig fer un trau al cap, i em va rajar molta sang. Però el pitjor va ser l'Aaron, que va tenir un atac de nervis. Encara el sento, allà a l'hospital, ell a la sala del cantó, plorant i cridant «Perdona, Sara! Perdona, Sara!»

DAVID, *avorrit*: Deixem d'explicar batalletes, eh? Que si començo jo a explicar-ne de meves... Que he fet la mili, jo, eh!

SAMUEL: Una cosa que no he sabut mai és com us vauc conèixer, fent carreres tan diferents com Humanitats i Econòmiques. Perquè us vauc conèixer a la universitat, oi?

SARA: Sí.

JUDITH: T'ho vaig explicar un dia. No em devies escoltar.

SAMUEL: No me'n recordo.

SARA: La Judith anava i venia de casa seva quan feia primer, fins que una companya de classe seva que era del meu poble li va dir que l'Esther i jo teníem

una habitació lliure al pis. I així va començar tot.
(*Estira el braç cap a JUDITH i s'agafen de la mà.*
Silenci.)

SAMUEL: A on el teniu, el Daniel?

SARA: De farra. Però espero que no la faci massa grossa. Ha anat amb uns amics a casa d'un a passar la nit. Com a mínim, si s'emborratxa, després no agafarà la moto.

DAVID: Aquesta és la pitjor nit per sortir a la carretera.
La gent no sap beure i comportar-se.

SARA: Excepte tu, que sí que en saps, no?

JUDITH: Ja té moto, el Daniel? Quants anys té?

SARA: En farà disset el mes de febrer.

JUDITH: Carai, ja és un homenet.

SARA: Sí, noia, i això em fa més vella a mi.

JUDITH: Apa.

SARA: Sí, és així.

SAMUEL: És que us hi vau posar aviat, vosaltres. En tenies vint-i...?

SARA: Vint-i-tres. Però ja sabeu que no és que ens hi poséssim. Simplement es va trencar el condó.

SAMUEL: Tu sempre tan directa. (*JUDITH es treu un mocador de paper de la seva bossa de mà i s'eixuga els ulls.*)

SARA: Judith, què t'agafa?

JUDITH: Perdoneu. (*Reprimeix unes llàgrimes.*) Sóc tonta. Però en pensar en el Daniel, que ja és tan gran, he pensat que jo mai podré tenir un homenet com ell. Ni un bebè.

SARA, *que s'aixeca i abraça JUDITH per l'esquena:*

Hi ha moltes coses importants a la vida, a part dels fills. T'ho dic jo.

JUDITH: Tu en tens un, de fill, i et va venir inesperadament. Jo no en tinc ni en puc tenir.

SARA: Va, carinyo, vinga...

JUDITH: Estic bé. Estic bé, Sara, gràcies. (SARA *es torna a seure.*) Carai, com passa el temps. Sembla que va ser ahir que... És increïble.

SAMUEL: Ahir que què?

JUDITH: Que vam acabar la carrera, i que la Sara va quedar embarassada, i que va néixer el Daniel.

SARA: Sembla que va ser ahir que ens vam conèixer, Judith.

JUDITH: Sí. (*Es fan un somriure mutu.*)

SARA, *que alça la copa de vi i ofereix un brindis a*
JUDITH: Per nosaltres.

JUDITH, *que brinda:* Per nosaltres.

DAVID, *a SARA:* I si portem el peix, mama?

SARA: Ara hi vaig. I no em diguis «mama». No sóc la teva mare. Per sort. (SARA *s'aixeca i recull plats.*

DAVID *li dóna un copet al cul, es posa a riure i pica l'ullet a SAMUEL, que se sent violent i tens, però ho intenta dissimular. JUDITH s'aixeca i ajuda amb els plats.*)

JUDITH: Ja t'ajudo, Sara.

SARA: No cal, deixa-ho. Els que no s'aixecaran seran els homes, és clar. Només faltaria.

DAVID: Exacte: només faltaria. (*Esclata en una riallada.*)

Les DUES DONES surten del menjador i entren a la cuina, on preparen els plats de peix.

DAVID: Està bona, eh?

SAMUEL: Qui?

DAVID: La meva dona. Quin cul que té, oi?

SAMUEL: Si tu ho dius.

DAVID: Va, vinga, Sam, no dissimulis, ja he vist com te'l miraves. (*Riu.*) Bé, la Judith tampoc està gens malament. Tenim bon gust, tu i jo, eh?

SAMUEL: No em diguis Sam. Et dic jo Dav?

DAVID, *després d'un instant de sorpresa*: No t'ho agafis així, home. Samuel. Que et molesta, que parli de les nostres dones?

SAMUEL: NO, no, tu mateix.

DAVID, *que serveix vi a SAMUEL*: Té, beu vi, Samuel. És bo, eh?

SAMUEL: Magnífic. Bordeus, no?

DAVID: Bordeus. Jo sempre dic: el vi bo no fa mal. Ep, el vi bo de veritat, no una merdeta de sis o set euros, vull dir un vi amb classe, de quinze euros en amunt, aquest en val vint-i-cinc, el vi bo-bo no fa mal, es posa bé al cos i et deixa de puta mare, eh que sí?

SAMUEL: Sí. I tant que sí. Però passa (*en veu baixa*) que no tothom es pot gastar cada dia de quinze euros en amunt per un vi.

DAVID: Deies res?

SAMUEL: No. Estic una mica cansat.

DAVID: Va, tio, anima't, que en aquesta nit un no pot estar cansat, ni moix, ni capficat, ni hòsties d'aquestes! I beu, home, beu (*li omple la copa fins a dalt*), que un dia és un dia! (SAMUEL *fa un somriure forçat.*)

SAMUEL: Com van les coses, David? Vull dir l'empresa.

DAVID: Bé, noi, bé. Ahir vam fer la liquidació anual, i el barco va a velocitat de creuer. Hem augmentat un 65% el volum de clients.

SAMUEL: Això m'ha dit la Judith.

DAVID: Ah, sí? (*Fa un glop de vi.*) Ni jo mateix hauria predit una escalada tan forta. Saps quins són els barems per distingir entre una empresa petita i una de mitjana?

SAMUEL: Suposo que el nombre de treballadors.

DAVID: I el volum de negoci. En euros. Doncs saps què?, pel nombre de treballadors continuem sent una petita empresa, és clar, però no ens falta gaire per arribar a un volum de set milions anuals, la frontera per ser una empresa mitjana. Què me'n dius, tio? Set kilos.

SAMUEL: Enlluernador. Felicitats.

DAVID: Gràcies. (*Silenci.*)

SAMUEL: Estàs content de com treballa la Judith?

DAVID: Sí. És una bona treballadora. De les millors.

SAMUEL: No ho dubto pas. Sent com és tan responsable i tan... perfeccionista. L'únic que em preocupa és, no sé, si el fet que siguem amics, vull dir sent la Judith tan i tan amiga de la Sara, no sé si m'explico, de fet vosaltres ens vau fer el favor de col·locar-la quan es va quedar a l'atur, vull dir que...

DAVID: Vols dir que si els llaços d'amistat interefereixen d'alguna manera en la feina que fa.

SAMUEL: Sí, això.

DAVID: No, en absolut. Et ben prometo que la Judith es comporta com qualsevol altra treballadora, i jo la tracto a ella com a qualsevol altra. Salut? (*Alça la copa. Beu, satisfet.*)

SAMUEL: Salut.

SARA i JUDITH surten de la cuina i entren al menjador, amb la plata de peix i plats. Comencen a servir.

SARA: Deixa, Judith, deixa, ara ja ho puc fer jo. Avui tu ets la convidada a casa meva. Bé, vull dir que tu i el Samuel sou els nostres convidats. Samuel, així està bé, o en vols més?

SAMUEL: No, més no, està bé així, gràcies.

SARA: Tu sempre menges poc. Menges poc, parles poc... De debò, no t'assembles al David en ben res.

DAVID: Molt graciosa. No et pensis que no ho he agafat.

SARA, *que fingeix sorpresa*: Ah, sí? Això és per tu, Judith, reina.

JUDITH: No me'n posis més.

SARA: Caram, si continuem així, en sobrarà més de la meitat. (*S'asseu.*) David, serveix-me, sisplau. Jo també estic de festa, no? (*DAVID se la mira i està a punt de protestar, però finalment s'aixeca i serveix a SARA i a ell mateix.*) Us agrada?

JUDITH: Deliciós. Ja t'ho dic, que ets una artista. I això sí que ho has fet tu, oi?

SAMUEL: Molt bo, Sara. Boníssim.

SARA: Gràcies. Ja podeu escurar bé els plats si no voleu que m'empipi.

DAVID: No hi pateixis, Sara, no deixaré ni una engruna.

SARA: Volia dir la Judith i el Samuel. Per cert, després feu-me pensar que us vull ensenyar un quadre que hem comprat. És preciós. L'hem penjat al dormitori.

JUDITH: Vull proposar un brindis.

SARA: Ep, si la Judith proposa un brindis és que ho té molt pensat. Ella no fa aquestes coses per fer-les.

JUDITH: Tens raó. Ho tinc pensat de fa dies.

SARA: Veus? (*DAVID deixa anar un eructe. SAMUELriu per treure tensió a la cosa.*) Sense comentaris.

DAVID: Perdoneu, nois, però aquest vinet...

SARA: Sense comentaris, he dit. Fes el teu brindis, Judith.

JUDITH, *que alça la copa*: Per tu, Sara.

SARA: Per mi? Per què?

JUDITH: D'aquí a cinc dies és el teu aniversari, i aquest any és molt especial. Per la Sara!

SAMUEL I DAVID: Per la Sara.

SARA: Nois, que em fareu emocionar.

DAVID: M'encantaria veure-ho, això.

JUDITH: És que no es fan quaranta anys cada dia! Ni cada any. Brindem pels teus quaranta anys, Sara.

SARA: Mira, ara sí que em posaria a plorar, però de pena. Per què m'ho has hagut de recordar, eh, hiena? Mala bruixa... Encara falten cinc dies pel meu aniversari.

JUDITH: Sara, la vida a partir dels quaranta anys serà molt millor.

SARA: Com ho saps, tu? Encara no els has fet.

JUDITH: Jo també els faré aquest any, el mes de maig. Però tu (*èmfasi*;) saps que la vida a partir dels quaranta anys serà molt millor.

SARA, *després d'un cert desconcert*: Salut, salut! (*Beu.*) I gràcies. Tu també faràs els quaranta aquest any, no, Samuel?

SAMUEL: Sí.

SARA: Quin mes?

SAMUEL: Al novembre.

SARA: Miraré de recordar de fer-te un regal.

SAMUEL, *incomodat*: Tu quants en faràs, David?

DAVID: Quaranta-quatre. A l'estiu. Sóc lleó, jo. (*Riu.*)
Sóc l'únic de vosaltres que he passat la frontera
dels quaranta.

SARA: Per poc temps. Vull dir que ets l'únic per poc
temps.

JUDITH: Has sabut alguna cosa de la Raquel, Sara?

SARA: No, noia. Res més després del que et vaig
explicar.

SAMUEL: Això, què se n'ha fet, de l'Isaac i la Raquel?
Fa un munt de temps que no en sé res.

JUDITH: S'han separat.

SAMUEL: S'han separat?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: Com és que no m'ho havies dit?

JUDITH: T'ho vaig dir.

SARA: És una història una mica tènica. O mòrbida,
més ben dit.

SAMUEL: Què ha passat?

SARA: S'han separat. L'Isaac s'entenia amb una altra
des de feia temps. Una noia de vint anys. I un dia
la Raquel ho va descobrir.

SAMUEL: Caram. Fa molt, d'això?

SARA: Un parell de mesos.

DAVID: És de pel·lícula, tio. Arriba la Raquel un dia
a casa seva abans d'hora i els enxampa cardant.
(*Riu.*) Cardant, tio. La nena a sobre d'ell, fotent-li
canya (*fa un gest sexual amb la pelvis*), i la Raquel
al darrere palplantada, mirant-s'ho. Hòstia noi.

SARA: David, maco, per què no estàs calladet una estona?

DAVID: Què he dit, de dolent?

JUDITH, a SAMUEL: En fi, la Raquel va marxar de casa i ha demanat la separació.

SAMUEL: Vaja. Sempre m'ha caigut bé, la Raquel.

SARA: Jo en el seu cas hauria fet el mateix. Com a mínim.

DAVID: Com a mínim?

SARA: Com a mínim. Si tu em fas això a mi, te'ls talló. (*Fa un gest com de ganivet tallant.*) De socarrel. (*Riu. Beu un glop de vi. Deixa de riure i es posa seriosa.*) O potser et mataria. Directament. (*DAVID la mira, desconcertat. Després es posa a riure.*) Per mi la fidelitat és fonamental. Si es trenca la fidelitat, s'ha acabat tot. És la base. L'única base.

SAMUEL: L'única base?

SARA, *taxativa*: L'única. L'amor se'n va. Fiu: ja ha marxat. Això passa més tard o més d'hora. Només queda una base: la fidelitat.

JUDITH: Hi ha moltes classes de fidelitat.

SAMUEL: Exacte.

JUDITH: No sé... Fotre un clau, com dieu vosaltres (*mira els HOMES*), a la fi... és un clau. No té massa importància, no? Si un, (*èmfasi:*) o una, el fa lliurement, perquè vol. Hi ha infidelitats molt més greus que les purament sexuals.

SARA: Sí, és clar, però aquesta és la base.

JUDITH: I què passa amb les fidelitats no sexuals? La nostra fidelitat, Sara. No parlis de fidelitat i d'infidelitat només en termes de parella o de relacions amoroses. Hi ha més coses que això.

SARA: Ja ho sé. La fidelitat entre amigues... *(S'aixeca i li fa un petó a JUDITH a la galta. Es torna a seure. Silenci breu.)*

DAVID, a SARA: Saps en Moisès?

SARA: En Moisès? Quin Moisès?

DAVID: Sí, dona, aquell nano que treballava al banc, a la nostra oficina. *(A SAMUEL i JUDITH:)* Era un tio molt trempat, molt de la broma. Però treballant anava com un gínjol.

SARA: Que ja no treballa al banc?

DAVID: No, tu. Va plegar fa tres dies. Bé, plegar és una manera molt amable de dir-ho. El tio va marxar sense dir adéu a ningú. A la francesa. Ha desaparegut. Això sí, abans d'anar-se'n se'n va emportar un milió i mig d'euros.

SARA: La mare d'en... Qui ho havia de dir, d'en Moisès!

DAVID: Ja veus, tu, un kilo i mig a la cartera, fot el camp i atrapeu-me si podeu.

SARA: Que és espavilat. Mireu, si us he de dir la veritat, no em sembla del tot malament. A la fi aquests dels bancs estan podrits de calés.

DAVID: No et sembla malament? Doncs a mi sí. Imagina't que això em passés a mi. Que un treballador meu fes això.

SARA: No és el mateix.

SAMUEL: Doncs per mi aquest tio, en Moisès, és un heroi.

DAVID: Un heroi? Au, va.

SAMUEL: Un heroi de la cultura moderna. O postmoderna. Si el tingués aquí davant meu ara mateix, el felicitaria. I li demanaria un autògraf. És exactament el que jo voldria fer. Tal com jo penso, els diners són un bé col·lectiu. En aquesta societat estan repartits de manera que alguns en tenen molts i d'altres en tenen pocs, però conceptualment, materialment no però conceptualment sí, els diners són un bé col·lectiu, és un bé de tots, i en una societat ideal els hauríem de compartir.

DAVID, *que fa veure que enumera alguna cosa*: Això fa ferum de comunisme.

SAMUEL: No, no és comunisme.

DAVID: Tu el que vols dir és que, per exemple, jo hauria de repartir els meus diners amb un pobre, no?, perquè són tan seus com meus. Demà m'afaitaràs.

SAMUEL: No. Seguint amb el teu exemple, no es tracta que repartissis els diners amb un pobre, sinó que el pobre es quedés amb els teus diners, que a partir d'ara passessin a ser d'ell. Compte, que no estic parlant materialment, només conceptualment. És una mera suposició.

DAVID: Encara que sigui «conceptualment», no m'agrada gens. Els diners s'han de guanyar, ningú te'ls regala.

SAMUEL: Hi estic d'acord. Te'ls has de guanyar.

SARA, *per canviar de tema*: Heu llegit al diari allò d'aquell home de vuitanta anys que ha matat la seva dona? Ella en tenia cap a setanta-cinc.

SAMUEL: Sí. És horrorós.

SARA: Realment, no hi ha límit d'edat per la violència de gènere.

JUDITH: Ja no se'n diu així, Sara.

SARA: Com?

JUDITH: Violència de gènere.

SARA: Ah no? Jo ho sento a la tele i ho llegeixo als diaris.

JUDITH: Sí, encara es fa servir, però ja no se n'hauria de dir així.

SARA: I com se n'hauria de dir?

JUDITH: Violència contra les dones. Alguns grups feministes que abans propugnaven l'expressió «violència de gènere», i que la van popularitzar, ara estan reivindicant l'expressió «violència contra les dones». És més clara que no pas «violència de gènere». Dir «violència de gènere» és com tapar els fets, tapar la realitat: que es tracta de violència contra les dones.

DAVID: També pot ser que hi hagi violència contra els homes. (*Es posa a riure.*)

SARA: Sí, però llavors no es diu «violència de gènere», sinó violència a seques.

JUDITH, *sarcàstica*: O justícia. (*SAMUEL es posa a riure.*)

DAVID: No, seria un atemptat a la dignitat.

SARA: Si no m'ho expliques...

DAVID: Vull dir que ara imagineu-vos un home que la seva dona el pica. No fotem, home, no fotem. Aquest paio és un calçasses, un mitja merda. No té dignitat.

SARA: I la dona que el seu home la pica, té dignitat?

DAVID: És diferent. Vosaltres sou el sexe feble, carinyo.

SAMUEL: No, no té dignitat. Una dona no ho pot permetre, això. Ha de denunciar-ho a la policia o fer el que calgui. Si ho aguanta sense piular, no té dignitat.

JUDITH, *que sobtadament dóna un cop de puny sobre la taula*: Sí, home, i un be negre! Què collons, dius, Samuel? Saps de què estàs parlant? Saps la quantitat de dones que pateixen aquest problema?

SAMUEL, *que se sent violentat davant de DAVID i SARA*: No hi ha cap raó per alçar la veu, Judith.

JUDITH: Ah no? Doncs a mi em sembla que sí.

SAMUEL: Doncs jo et dic que no.

JUDITH: Què passa, que si alço la veu ensorro la imatge ideal que sempre vols donar? Que no vols que la Sara i el David ens vegin barallant-nos? (*S' aixeca de la cadira, com si hagués de fer una declaració.*) Mireu, Sara i David: el Samuel i jo també ens barallem. De fet, ens barallem sovint. Com vosaltres. Només que nosaltres ho fem en privat. (*A SAMUEL:*) Veus? Ja està.

SAMUEL: Seu, Judith. Fes el favor.

JUDITH, *després de seure*: I ara et diré per què m'he empipat. M'he empipat perquè un no es pot estar assegut i jutjar el món com si estigués per sobre del bé i del mal. Un no pot posar cara de setciències i parlar de tot amb superioritat. Un no pot agafar un to de menyspreu i repartir aprovacions i reprovacions com si fos el Papa, més ben dit, com si fos Déu. No et pots estirar relaxadament a la cadira mentre dones la sentència: «una dona que permet que el seu marit la pegui no té dignitat». Què saps, tu, de la dignitat? Què saps de tantes i tantes dones que aguanten situacions (*èmfasi*:) *humiliants* perquè es troben en un carreró sense sortida, perquè l'angoixa, el terror, les té paralizades? (*Silenci*.) Ho sento. Perdoneu-me tots tres.

SAMUEL: No, perdona'm a mi. Ho lamento. No era la meva intenció... Em dec haver expressat malament. En el contingut i en la forma, pel que sembla.

SARA: Va, no passa res, vinga! Aviam si ens hem d'enfadar precisament avui. Judith, que no t'ho acabes?

JUDITH: No puc. No m'ho tindràs en compte, eh, Sara, guapa? Va...

SARA: Ai, no sé, no sé, deixar menjar al plat un dia de festa com avui, un dia tan especial...

JUDITH: De debò, em sento plena. Mira quina panxa.

DAVID: Això pot ser una altra cosa! Eh, Samuel? Què hi dius, tu? (*Es posa a riure. JUDITH gira la cara*

com si li haguessin clavat una bufetada. SARA llença a DAVID una mirada fulminant, i aquest deixa de riure de cop.) Ho sento. Era... una broma.

SARA: M'ajudes a portar les coses a la cuina, David?
JUDITH, *que s'aixeca precipitadament*: Deixa, ja t'ajudo jo.

SARA: Ni parlar-ne. El David necessita aixecar-se, eh que sí, David? Si no li quedarà el cul quadrat. (DAVID s'aixeca i ajuda a recollir.) Anem a la cuina a rentar els plats. Hi estarem només uns minuts. Tu véns amb mi, David, així en farem més via.

JUDITH: Et puc ajudar jo, de debò.

SARA, *taxativa*: No. Anem, David. (Assenyala cap a un equip de música.) Poseu música, si voleu.

SARA i DAVID surten del menjador i entren a la cuina. DAVID renta plats mentre SARA prepara rebosteria.

SAMUEL: Estàs bé?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: No sé com ha pogut dir això.

JUDITH: Ho ha dit sense pensar.

SAMUEL: I això el disculpa?

JUDITH: No ho sé. No tinc cap intenció de disculpar-lo.

SAMUEL: Això espero.

SAMUEL: T'has posat a plorar. Estàs sensible, avui.

JUDITH: Potser sí. Et molesta?

SAMUEL: No, és clar que no. Jo respecto molt la sensibilitat femenina.

JUDITH: Ah, o sigui que tu penses que plorar és cosa de dones?

SAMUEL: No, no he dit això.

Va fins a l'equip de música, remena els CDs i en posa un. Se sent una música.

Penombra al menjador i llum a la cuina. De sobte, SARA agafa una ganiveta, es posa darrere de DAVID i li agafa els testicles amb força. DAVID deixa anar un xiscle de dolor.

SARA: He dit que te'ls tallaria i ho faré, si no em dius la veritat ara mateix.

DAVID: Què fas? Sara, què fas? Collons!

SARA: Vinga, canta. Vull sentir com cantes. Tota la veritat.

DAVID: La veritat? Quina veritat?

SARA, *que li apreta més els testicles*: No has vist què porto a l'altra mà?

DAVID: Què vols que et digui?

SARA: Explica-m'ho. Que estàs cardant amb una altra. (*Li apreta més els testicles i DAVID crida de dolor.*) Explica-m'ho.

DAVID: Estic cardant amb una altra.

SARA: Des de quan?

DAVID: No fa gaire. (SARA *li apreta més els testicles.*)

Un any, un any i mig, crec.

SARA: És de l'empresa?

DAVID: No.

SARA: D'on l'has tret?

DAVID: És d'una altra empresa. Competidora. Una directiva.

SARA: Ah, una dona com Déu mana, eh? Quants anys té?

DAVID: Trenta-set.

SARA: T'has cansat ja de les putetes de vint anys de l'empresa?

DAVID: Què vols dir?

SARA, *que li apreta més els testicles*: Tota la veritat. Fa anys que et tires totes les noies que pots. Digue-ho.

Penombra a la cuina i llum al menjador. SAMUEL
S'asseu a taula i agafa la copa de vi, pensarós.

SAMUEL: Em sembla que t'has excedit. Abans. Ja saps a què em refereixo. Bé, estic segur que t'has excedit.

JUDITH: Tu creus?

SAMUEL: És clar que sí. Dir-me el que m'has dit davant del David... I la manera com m'ho has dit.

JUDITH: Ah, davant del David, eh? La Sara no compta, és clar. Es tracta de no perdre el rol d'home davant dels homes.

SAMUEL, *després d'un silenci*: No, no és això.

JUDITH: Ja ho sé. (SAMUEL *la mira, sorprès.*)

SAMUEL: Ja ho saps, el què? (JUDITH *no contesta.*)

Vols més vi?

Penombra al menjador i llum a la cuina.

DAVID: Fa anys que em tiro totes les noies que puc.

SARA: A alguna li has arribat a fer xantatge.

DAVID: A alguna li he arribat a fer xantatge.

SARA: I amb aquesta, on cardeu?

DAVID: A casa seva. Al seu despatx.

SARA: Com es diu?

DAVID: Ruth.

SARA: Com és?

DAVID: Morena, alta, cabells llargs, prima.

SARA: Està bona?

DAVID: Sí.

SARA: Molt?

DAVID: No tant com tu.

SARA: Ho fa bé?

DAVID: Sí.

SARA: És molt fogosa?

DAVID: Normal.

SARA: Te n'has enamorat?

DAVID: Enamorat? És clar que no! Per qui m'has
pres?

SARA: Està casada?

DAVID: Sí.

SARA: Té fills?

DAVID: Sí.

SARA: Quants?

DAVID: Tres. Dos nens i una nena.

SARA el deixa anar i desa la ganiveta. Llum simultània al menjador i a la cuina.

JUDITH, *al menjador*: No, gràcies. No vull beure més del compte. Vull conservar el cap clar. A més, suposo que ara ens portaran cava.

SAMUEL, *al menjador*: O xampany. Francès, segur.

SARA, *a la cuina*: El que és estrany és que no vulguis tirar-te a la seva filla. Quina ironia, aquesta història fins i tot et dona una mica de dignitat, ves per on. Ara acaba de rentar els plats.

SARA surt de la cuina i entra al menjador amb la rebosteria.

SARA: *Voilà!* Us agrada, la rebosteria?

JUDITH: Sí.

SAMUEL: Oh, i tant.

SARA: Samuel, sisplau, pots anar a la cuina a buscar el xampany? El David te'l donarà.

SAMUEL: Xampany? Qui ho hauria dit...

SAMUEL surt del menjador i entra a la cuina.

JUDITH: Està tot preparat?

SARA: Tot preparat. No et preocupis. Fes lloc per la rebosteria, sisplau.

SAMUEL *torna a entrar al menjador amb el xampany.*

SAMUEL: Xampany francès, sí senyor. Moet Chandon. És clar.

SARA: Aquestes coses les compra el David. Se'n vol fer càrrec ell. Ens en pots servir, Samuel?

SAMUEL: Amb molt de gust. (*Omple les copes de xampany.*)

SARA: Em sembla que, aquesta rebosteria, n'hi ha per llepar-s'hi els dits.

JUDITH: En fa tota la pinta.

SAMUEL: Què, l'has castigat a rentar plats, el David?

SARA: Castigat no és la paraula. Els plats són tan seus com meus. També és cosa seva, que estiguin nets, no?

JUDITH: Que no feu servir el rentaplats?

SARA: Se'ns ha espatllat, nena. Portem dues setmanes així. I no hi ha manera que vingui el tècnic. No hi ha dret. Hi truco cada dia, i no hi ha manera. Els he amenaçat i tot. Però res de res.

JUDITH: Perdoneu-me. (*Somriu.*) Tinc pis.

JUDITH *surt del menjador i va al lavabo. S'asseu a la tassa del vàter per orinar. Penombra al lavabo i llum al menjador.*

SAMUEL: A la fi sols. Salut.

SARA: Ssst. Ens podrien sentir. El David és a la cuina, però pot venir en qualsevol moment.

SAMUEL: No vindrà. (*S'acosta a SARA i li acaricia la galta. Després, va baixant la mà fins a acaronar-li els pits.*) Estàs molt atractiva, aquesta nit.

SARA: Samuel, sisplau. Hem d'anar amb compte. Només faltaria...

SAMUEL: No pateixis.

SARA: El David és molt primitiu. Ja ho saps.

SAMUEL: Que vigili, que potser el mataré jo a ell. (*Somriu sarcàsticament.*) No vull continuar amb aquesta farsa. No ho suporto més.

SARA: Tu ets capaç de suportar això i molt més.

SAMUEL: Se'ns està acabant el temps.

SARA, *sorpresa*: El temps, de què? Tenim tot el temps del món.

SAMUEL: No, no tenim tot el temps del món. Tu estàs a punt de fer quaranta anys. I jo vull un fill. Un fill teu. (*L'abraça.*)

SARA, *que se'l treu de sobre*: Deixa'm estar, Samuel. I prou, d'això. Ja t'he dit que no penso tenir cap més fill.

SAMUEL: Em vas dir que t'ho rumiaries.

SARA: Doncs ja m'ho he rumiat. No vull cap més fill, i punt.

SAMUEL: No vols un fill meu?

SARA: No vull cap més fill de ningú. (*Silenci.*)

Penombra al menjador i llum al lavabo. DAVID surt de la cuina i entra al lavabo. JUDITH s'aixeca precipitadament de la tassa i es tapa. DAVID es queda quiet, cobrint la porta amb el seu braç, amb un somriure arrogant a la cara.

JUDITH: Què hi fas, aquí?

DAVID: Mirar com pixes. M'excita.

JUDITH: Surt.

DAVID: No em dóna la gana.

JUDITH: Surt.

DAVID: Això és casa meva.

JUDITH: Precisament. Com goses...?

DAVID: Els tinc ben posats, jo.

JUDITH, *que des d'ara se li encara, desafiadora*: Ah, sí? Explotar una treballadora, és tenir-los ben posats? Fer xantatge a una subordinada, abusar d'ella, és tenir-los ben posats?

DAVID: Jo diria que totes les vegades que t'he fotut un polvo t'ha agradat.

JUDITH *li escup a la cara.*

JUDITH: M'ha fet fàstic totes les vegades. (*Èmfasi:*)
Totes quatre.

DAVID: Això no ho hauries d'haver fet.

JUDITH: Què més em pots fer, eh? Després d'haver-me obligat a... Com si fos una puta. Digue'm, quin mal més em pots fer?

DAVID: Et puc denunciar a la policia. Tu ho saps. Em vas robar, en tinc les proves. Tu ho saps. Et puc enviar a la presó demà mateix. Tu ho saps. Després d'explicar-ho tot al Samuel, és clar. (*Silenci llarg. JUDITH té la mirada clavada a terra. Va cap a la porta per sortir, però DAVID li barra el pas.*)

JUDITH: Deixa'm sortir.

Forcegen. DAVID aconsegueix arrambar JUDITH de cara a una paret. Se li posa al darrere impedint que es mogui.

Penombra al lavabo i llum al menjador.

SAMUEL: Traïdora.

SARA: Traïdora, jo? Samuel, per l'amor de Déu! Tu m'estimes? M'estimes, Samuel? (*Se li acosta, desafiadora.*) Saps què penso, de vegades? Que potser sí, que m'estimes una mica, però el que més desitges són diners. Els meus diners. Els diners que li traurem al David si em divorcio d'ell.

SAMUEL: No diguis bestieses. (*Beu de la copa. Irònic:*) De fet, això de matar-lo no seria pas una mala idea. L'elimino, i ja està: tu i jo ens podem casar i portem l'empresa junts.

SARA: I serem sempre feliços i menjarem anissos, no?

SAMUEL: Més o menys.

SARA: I la Judith?

SAMUEL: Deixa-la estar, la Judith. Ja s'espavilarà.

SARA: Saps què passa, Samuel? Que la Judith no solament és la teva companya, sinó que també és la meva amiga. La meva millor amiga. No saps com me n'he arribat a sentir, de culpable, per tenir una relació amb tu. I no pel David, no. Per la Judith.

SAMUEL: Jo també. Però deixem-ho estar. Deixem la Judith a una banda.

SARA: No la puc deixar a una banda. No l'hi puc deixar més.

SAMUEL: Sara, jo t'estimo.

SARA: Tu voldries tenir el lloc del David. Al lloc del David, sí; però sobretot al capdavant de l'empresa del David. Però això no és possible.

Penombra al menjador i llum al lavabo.

DAVID, *amenaçador*: Tu no li deus haver dit res a la Sara, veritat que no? No deus haver sigut tan malparida... i tan imprudent... Seria molt dolent per tu, que l'hi diguessis, m'entens?

JUDITH: No li he dit res.

DAVID: N'estàs segura?

JUDITH: Sí.

DAVID: M'ho jures?

JUDITH: Sí, t'ho prometo.

DAVID: Més et val que sigui veritat. I ara ja saps què toca...

DAVID *obliga JUDITH a agenollar-se davant d'ell i es descorda els pantalons, amb l'objectiu que JUDITH li faci una fel·lació, però JUDITH aconsegueix aixecar-se i arribar fins a la porta. L'obre.*

JUDITH: Vés-te'n ara mateix o em poso a cridar. Jo passaré per lladre, però no crec que a la Sara li agradi sentir la meva versió dels fets. (DAVID *va cap a la porta.*) No em tornaràs a tocar. Ni un pèl.

DAVID, *abans de sortir*: I tant que et tornaré a tocar. De dalt a baix.

Llum simultània al menjador i al lavabo.

SAMUEL, *al menjador*: No siguis injusta amb mi, Sara.

JUDITH, *al lavabo*: Et mataré. (DAVID *es posa a riure.*)

JUDITH *s'aixeca i s'està uns segons respirant fonamentalment. DAVID surt de la cuina i entra al menjador.*

DAVID: Ja està. Ep, heu servit el xampany? L'has provat, Samuel?

SAMUEL: No, encara no. Però segur que és sensacional.

DAVID: Jo diria que sí. Moet Chandon Dom Perignon, gran reserva del 95. Un any magnífic, el millor dels últims vint anys.

SAMUEL: Seixanta, setanta euros?

DAVID: Uns noranta. Salut?

SAMUEL: Salut.

SARA: Salut. (*Beuen.*)

JUDITH *surt del lavabo i entra al menjador.*

SARA: Quant falta per les dotze?

DAVID: Un quart d'hora.

SARA: Ui, quina emoció.

DAVID: No n'hi ha per tant. Cada any és el mateix.

SARA: No es fan quaranta anys cada any.

SAMUEL: Menjarem raïm? Quina pregunta...

SARA: És clar que sí. Ja està preparat.

SAMUEL, *sarcàstic*: Sobretot, no ens saltem cap tradició, eh...

JUDITH: A mi m'agraden les tradicions.

SARA: A mi també. Bé, algunes més que d'altres. Per cert, de quin color portes les calces, Judith?

JUDITH, *sorpresa*: Les calces... Ah, les calces! (*Es posa a riure.*) Vermelles, és clar.

SARA: Sabia que no em fallaries. Jo també.

SAMUEL: Això, si no es demostra...

SARA, *desafiadora*: Què, que no t'ho creus?

SAMUEL: No dic que no m'ho cregui. Dic que, si no es demostra...

SARA: Què?

SAMUEL: Doncs que no queda demostrat. (*SARA s'aixeca de la cadira, s'aixeca el vestit, molt cenyit, amb dificultat, fins a ensenyar completament un tanga vermell.*) Demostrat.

DAVID: Sara, collons! (*Fa un gest inútil d'abaixar-li el vestit. Visiblement molest:*) Tapa't, hòstia.

SARA: Què t'agafa a tu, ara? Què és el que et molesta?

DAVID: Res, no em molesta. Però ensenyar les bragues aquí, davant del Samuel... Collons, Sara, sembles una criatura.

SARA, a SAMUEL i JUDITH: Que té cap importància?

JUDITH: És clar que no. (*S'aixeca, es descorda els pantalons i ensenya unes calces vermelles. DAVID es posa a riure.*)

SARA: Ara sí que et fa gràcia?

DAVID: Dona...

SAMUEL, *molt sec*: Judith, seu. (*JUDITH es corda els pantalons i s'asseu.*)

DAVID: Doncs jo no vull ser menys. (*Es descorda els pantalons i ensenya uns bòxers vermells mentre xiula una tonada de striptease.*) Què us pensàveu, que jo no segueixo les tradicions?

SARA: Ai, senyor. El que s'ha de veure.

DAVID: No et preocupis, gateta, que no ensenyaré res més.

SARA: Gràcies a Déu.

DAVID, *mentre es corda els pantalons*: Va, Samuel, només faltes tu.

SAMUEL: Ah sí?

DAVID: Sí.

SAMUEL: Doncs jo m'estimo més beure xampany. Salut.

DAVID: Va, tio, que només faltes tu.

SARA: T'ha dit que no.

SAMUEL: Mira, David, punt u: a mi no em cal demostrar res. Punt dos: porto un eslip de color negre, em sembla. Net, això sí.

DAVID: Això vol dir que l'any nou no et provarà.

SAMUEL: Això no se sap mai.

SARA: Farem tard amb el raïm. David, engega la tele i vine a la cuina.

SARA surt del menjador i entra a la cuina. DAVID engega la televisió, que des d'ara se sentirà de fons, i després surt cap a la cuina. SAMUEL mira JUDITH amb cara enrabiada. JUDITH no el mira.

VEU DEL TELEVISOR: Falten dos minuts pel canvi d'any. Ja teniu preparat el raïm? Sobretot, no us escanyeu!

Tornen a entrar SARA i DAVID amb el raïm i plats.

JUDITH: Fantàstic. Deixa, ja poso jo els plats.

SARA: El raïm ja està comptat. Dotze per cada un. Té, Judith.

SAMUEL: Una altra tradició molt interessant. Cada any l'he de començar amb la boca plena. Trigo un quart d'hora a empassar-me tota la pasta de raïm que se m'hi ha fet.

JUDITH: Si no vols, no ho facis.

SARA: Exacte. No és obligatori.

DAVID: Jo cada any me'n surto. Una campanada, un raïm cap dins; una altra campanada, un altre raïm cap dins; i anar fent fins a dotze.

SAMUEL: Quina proesa. Ja hi tornem a ser. Un altre any. *(Es posa a riure com enfollit.)*

JUDITH: Sí, un altre any. *(Es posa a riure com enfollida.)*

SARA: Sí, un altre any. *(Es posa a riure com enfollida.)*

DAVID: No sé per què, però crec que aquest any nou serà molt important per mi. Tinc la sensació que està a punt de passar-me la cosa més important de la meua vida. És un pressentiment.

SAMUEL: Jo no hi crec, en els pressentiments.

SARA: Jo sí. I tu, Judith?

JUDITH: No ho sé.

SAMUEL: Ja és ben net, el raïm? És que sóc una mica maniàtic, jo, amb aquestes coses.

SARA, *dissimulant que s'ha sentit ofesa*: És clar que és ben net.

DAVID: I mira, el que no mata, engreixa! *(Riu.)*

VEU DEL TELEVISOR: Falten quinze segons!

SARA: Ja hi som! Va, va!

JUDITH: Aviam si aquest any aconseguixo menjar-me'ls a temps i sense ennuegar-me.

SAMUEL: Ai, senyor, quin martiri, aquesta tradició patètica.

DAVID: Me les empassaré totes amb pinyol i tot.

VEU DEL TELEVISOR: Comença ja el compte enrere! Deu, nou, vuit, set, sis, cinc, quatre, tres, dos, un, comencem! Això són els quarts! Que ningú s'equivoqui, només són els quarts! Ara! (*Se senten les campanades mentre els QUATRE mengen els raïms. Després, se sent un esclat d'alegria a la televisió, i SARA l'apaga.*)

SARA: Bon any nou!

JUDITH: Feliç 2007!

DAVID: Bon any, gent! (*SAMUEL no diu res, pràcticament ofegat amb el raïm. Comença a tossir. DAVID li dona cops a l'esquena fins que escup els raïms.*)
Collons, Samuel, que t'hi has posat melons o què?

SARA: Jo me'ls he menjat tots.

JUDITH, *amb la boca plena*: Jo encara en mastego.

SARA: Trinc trinc! Salut! (*Brinden els QUATRE.*)
Mireu, mireu pel finestral, ja han començat els focs d'artifici!

SAMUEL: Que fan focs d'artifici?

DAVID: Sí, l'associació de veïns ha decidit gastar-se els duros fent focs per encetar l'any.

JUDITH: Els anem a veure?

DAVID: A mi em fa mandra sortir ara.

JUDITH: No, vull dir... Vull dir des d'aquí.

SARA: Sí, des del finestral els veurem bé.

DAVID: Som-hi. Agafeu les copes.

Els QUATRE agafen les copes i van fins al finestral.

DAVID, *que obre el finestral de bat a bat*: Respireu
l'aire pur!

SAMUEL: No fa gens de fred.

DAVID: Gens ni mica. Tancaré el llum del menjador
per veure millor els focs.

DAVID *va fins a l'interruptor i apaga el llum. Amb
prou feines es distingeixen els quatre cossos;
només algunes llambregades de llum dels focs
il·luminen l'estança.*

SARA: Quina nit tan maca.

JUDITH: Preciosa.

De cop, se sent un crit horripilant.

JUDITH: Déu meu, Déu meu! Encén el llum, Sara!

SARA, a JUDITH: Calma.

SAMUEL: Però... què ha sigut, això?

SARA *encén el llum. Al menjador només hi són SARA, JUDITH i SAMUEL.*

SAMUEL: On és, el David? (JUDITH *mira neguitosa cap al finestral. SARA també hi adreça la mirada, lentament. SAMUEL també, amb cara angoixada. S'acosten els TRES al finestral. Miren cap a baix. JUDITH deixa anar un crit i s'abraça a SARA, que es cobreix la cara amb les mans. SAMUEL mira les DONES.*) Però... Però... com és possible? (JUDITH *es posa a plorar. SAMUEL l'aparta dels braços de SARA, la deixa a un costat, i treu les mans de la cara de SARA.*) Sara... Déu meu, el David... Ha caigut? (*Silenci.*) S'ha suïcidat?

SARA: No, no s'ha suïcidat. Judith, fes el favor de deixar de plorar. Para! (JUDITH *es reprimeix les llàgrimes.*)

JUDITH: No ploro per ell. Era un fill de puta. (SAMUEL *la mira, horroritzat.*) Un fill de puta integral.

SARA: Tu saps que no s'ha suïcidat, Samuel.

SAMUEL, *que es posa les mans al cap*: Ja ho sé. No, no s'ha suïcidat. (*Mira alternativament SARA i JUDITH.*) No m'ho puc creure.

SARA: S'ha d'actuar de pressa. Ja ho heu vist, no? El David és mort.

JUDITH: Déu no ens castigarà, oi que no, Sara? Digue'm que Déu no ens castigarà.

SARA: Fes el favor de calmar-te, Judith. Calma't.

SAMUEL, *astorat*: No m'ho puc creure.

SARA: Tu ho has dit abans, Samuel: això era una farsa. Efectivament. I la farsa, com tu en dius, s'ha acabat. El que passa és que tu no sabbies quin paper hi feia cadascú.

SAMUEL, *que ho va assumint*: L'heu matat vosaltres. Les dues.

SARA: No ha sigut difícil. Ell mateix ens ho ha servit en safata. (*Imitant DAVID, sarcàstica*.) Hum, el finestral, quina vista... Una petita empenta entre la Judith i jo i... s'ha acabat.

SAMUEL: Ho teníeu tot planejat...!

SARA: Sí, és clar. Una cosa així no la podíem pas improvisar. (*Mira neguitosa pel finestral, cap a baix, per on han tirat DAVID*.) No podem perdre temps, aviat hi arribarà gent.

SAMUEL: Però... per què?

SARA: Que per què? Et sembla que teníem pocs motius? Tu creus que el David es mereixia administrar tots els diners que tenia? Jo els administraré amb molt de gust. Tu creus que jo podia permetre que m'enganyés constantment? Ja no ho farà més. Tu creus que li podia perdonar que abusés de la Judith?

SAMUEL: De la Judith? (*Mira JUDITH interrogativament*.)

SARA: La Judith va fer un petit desfalc a l'empresa. El David ho aprofitava per abusar sexualment d'ella. (*SAMUEL s'acosta a JUDITH amb la boca oberta*.)

JUDITH: No te m'acostis! No em toquis. No em miris. Tu també ets un fill de puta. (SAMUEL *mira SARA.*)

SARA: Sí, la Judith ho sap. Ho sap des de fa temps. L'hi vaig dir jo. Llavors vam començar a preparar la nostra venjança. La nostra venjança del David, és clar. Però en part també de tu.

SAMUEL: De mi? (*Mira JUDITH, que gira la vista.*) Per què? (*Mira SARA.*) Per què, Sara? Era mentida, la nostra relació?

SARA, *que sospira*: No, al principi no. No es pot dir que mai t'hagi estimat de veritat, però durant un temps suposo que vas ser la meva sortida a la infelicitat que em provocava estar casada amb el David. Després ja no. Estimava massa la Judith per poder estar a gust amb tu. (*Silenci breu.*) Sempre l'he estimada més a ella que a tu. Vaig continuar amb tu per... no sé. Per inèrcia. Per avorriment.

SAMUEL, *en to de súplica*: Judith? Tu... nosaltres...

JUDITH: «Nosaltres» és una paraula que s'ha acabat, Samuel. S'ha acabat per sempre. Fa temps que ho vaig decidir.

SARA, *que torna a mirar pel finestral*: Han arribat un parell de persones. No podem perdre gaire més temps.

SAMUEL: Però per què l'heu matat? (A SARA:) Te'n podies haver divorciat! (A JUDITH:) El podies haver denunciat!

SARA: I que el porc es quedés amb els diners? Encara no ho veus clar, Samuel? Tant és, tindràs molt de temps per pensar-hi.

SAMUEL: Per què ho heu fet avui? Per què davant meu?

SARA: Perquè volem que siguis el nostre còmplice.

SAMUEL: El vostre còmplice?

SARA: Sí. Tu també eres aquí amb nosaltres.

SAMUEL: Què us fa pensar que no ho explicaré tot a la policia?

SARA: A la policia? Que potser et creuran? Per què han de creure que tu no hi estàs implicat? Tenies tants motius com nosaltres, o més, per matar el David. Tenies motius suficients per decidir matar-lo tu sol. Això és el que direm a la policia, si xerres massa. Som dues testimonis contra un. A més a més, si fas el que has de fer, que ho faràs, tindràs la teva recompensa. Econòmica, vull dir.

SAMUEL: No em subornareu.

SARA, *que es posa a riure*: La Judith i jo sabem perfectament que per diners series capaç de matar la teva mare. (SAMUEL *mira* JUDITH, *que li costa mirar-lo a la cara*.) Per contra, si dius a la policia el que ha passat, nosaltres tenim una història tant o més versemblant que la teva per explicar.

JUDITH: Una història gairebé exacta; només seran falses les circumstàncies, l'hora i un o dos noms propis.

SAMUEL, *rabiós*: Males putes.

SARA *li clava una bufetada duríssima que li fa girar la cara.*

SARA: Som assassines, no putes. (*Vehement:*) Demana'ns perdó.

SAMUEL, *derrotat*: Perdoneu.

JUDITH: Després d'aquesta nit, Samuel, qualsevol contacte entre nosaltres, que sigui només perquè és imprescindible. No em vinguis a veure, no em truquis. No vull saber res més de tu.

SARA: El mateix val per mi. (*Torna a mirar pel finestral.*) Molt bé. Ja hi ha un grupet de gent. (*A SAMUEL:*) Quan arribi la policia, diràs el mateix que nosaltres. El David s'ha suïcidat. Estava molt deprimat. S'havia assabentat de la nostra relació i jo li havia dit que em volia divorciar. En fi, s'ha passat tot el sopar callat, i de cop i volta, després de les dotze, s'ha llançat pel finestral quan nosaltres tres érem al dormitori. Jo us hi estava ensenyant el quadre nou. (*Va fins al telèfon, el despenja, marca un número.*)

SAMUEL: Judith...

JUDITH, *a SAMUEL*: De vegades es guanya i de vegades es perd.

SARA, *pel telèfon, amb veu molt agitada*: Sisplau, que vingui una ambulància, ràpid.

Fosc gradual.

PEÇA FINAL

Immediatament després del fosc, en pantalla o en escena, asseguda, JUDITH, com en l'entrevista 2.

JUDITH: Que per què escric? No sé, no em vull repetir...

VEU DE L'ENTREVISTADOR: Repetir és bo, de vegades.

JUDITH: El que és segur és que no escric per diners. Ja no. Per ambició? Mai n'he tingut. L'hi dic de veritat, amb el cor a la mà. Potser escric per sentit de la dignitat. Escriure és per mi la meva manera de ser digna, digna com a ésser humà. No sé si m'entén. I per fidelitat. Per fidelitat a mi mateixa. Al que sóc i al que vaig ser. Miri, no sé, potser escric per guanyar-me un tros de cel. (*Silenci.*) Li he de confessar una cosa. A la meva vida hi ha un pecat. Un pecat gros, molt gros. No crec que vagi a l'infern. Déu m'ha perdonat, n'estic segura. Però potser tampoc em toca d'anar directament

al cel. Potser escric per això: per guanyar-me un camí una mica més ràpid cap al cel.

Fosc.

FINAL

ÍNDEX

Escena matriu	9
Primera variació	25
Entrevista 1	41
Segona variació	45
Entrevista 2	63
Tercera variació	69
Entrevista 3	83
Puzle fet	87
Peça final	135

Puzle, de Jordi Sala Lleal
s'acabà d'imprimir el
als tallers de Gráficas Díaz Tuduri, S.L.

